

Asgari ücret açlık sınırının altında kaldı! İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye!

Göstermelik Asgari Ücret Tespit Komisyon'unun belirlediği açlık sınırının altındaki ücreti kabul etmeyelim. Yalanlara kanmayalım. Milyonlarca işçi ve emekçiye 1828 TL'yi reva görenlerden hesap soralım. Fabrikalarda ve sanayi havzalarında bir araya gelerek 2019 yılı ücret artışını kendimiz belirleyelim. Bizler adına kapitalistlerin ve asgari ücretin en az 15 katı maaş alan sendika ağalarının aldıkları kararları yırtıp atalım. Kendi geleceğimizi kendi elimize alalım.

Asgari ücret AGİ'den ayrı tutulmalıdır, dolayısıyla 2019 yılı için asgari ücret net 1.829 liradır.

Asgari ücrete AGİ dahil edilir mi?

Sosyalizm Yolunda

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 01 (49)
28 Aralık 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Düzenin açmazları ve sınıf mücadelesinin olanakları

AKP iktidarının toplumu zapturapt altında tutmakta başvurabildiği, henüz işlevini yitirmeyen tek çare baskı, devlet terörü ve zorbalık olmaktadır. Nedir ki modern kapitalist ilişkilerin ve keskin sınıf çelişkilerinin hüküm sürdüğü bir toplumda, hele de günümüz dünyasında bunun uzun süreli işe yaraması mümkün olmayacaktır. Bunlar bir yana, yeni bir yılı karşılarken sermaye iktidarının hâlâ en büyük olanağını sınıf ve kitle hareketinin zayıf tablosu oluşturuyor. Kriz başta olmak üzere düzen cephesinin açmazları bu tabloyu değiştirmenin nesnel olanaklarını her zamankinden daha çok olgunlaştırmış bulunuyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ezici bir kesiminin bilinç, kültür, moral değerler ve örgütlenme bakımından zavallılaştırılmış olması yanıltıcı olmamalıdır. Sonuçta Greif ve Metal Fırtına bu aynı sınıfın bağrından yükseldi. Keza parçalı da olsa sık sık fabrika/işyeri eksenli direnişlerin sükun etmesi, bunun ülke sathında süreklilik taşıması, sınıf saflarında açığa çıkmayı bekleyen enerjinin ifadesidir.

Burjuva hukukun dayanılmaz hafifliği!

Oyun kurucularının taktıkları demokratik maskesini aynı beceriyle çıkarıp bir diktatöre dönüşmeleri şaşırıcı değil, kaçınılmazdır.

Kriz derinleşiyor, işsizlik büyüyor

Kapitalistler işsizler ordusunu neden göstererek üretimdeki işçiyi hem daha ucuza hem de daha yoğun şekilde çalıştırma imkânı elde ederler.

İşgalci Amerikan ordusunun çekilmesi üzerine

İşgalci Amerikan ordusunu çekme kararı, ezilen halkların emperyalistlere güvenerek özgürleşmeyeceği gerçeğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

2018 yılının siyasal tablosundan yansıyanlar

s.12

Avrupa Birliği: "Refah toplumları"ndan sefalete - D. Meriç

s.14

2019'u karşılarken...

Düzenin açmazları, sınıf mücadelesinin olanakları

Yeni yılı düzen cephesinde ağırlaşan sorunların ve belirsizliklerin hakim olduğu bir atmosferde karşıyoruz. 2018 yılını ekonomik ve sosyal alanda etkisi sürrekli artan krizle geride bırakan sermaye düzeni, 2019'a hemen her alanı kesen derin açmazlarla giriyor.

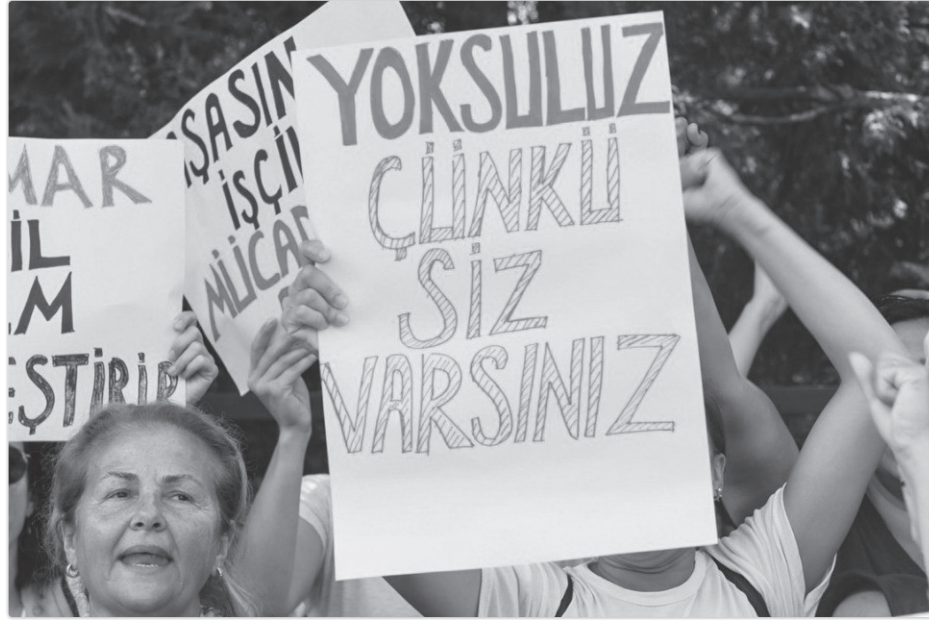
MAYINLI YOLDA DIŞ POLİTİKA

Bunların başında, özellikle bölgedeki son gelişmeler nedeniyle yeni bir karmaşaya gebe dış politika alanı geliyor. Geride kalan yıl boyunca ABD ve Batılı emperyalistlerle görünürde de olsa iplerin gerilmesi, Türkiye'de zaten beklenen ekonomik krizin fitilini ateşlemişti. AKP-Tayyip Erdoğan iktidarının, Batılı emperyalistlerle gerilimi azaltmak için epeyce ter dökmesi, artık kanıksanmış çark etme ve yalvarma mesaisinde sınırları zorlaması gerekti.

Ardından yerel seçimlere yönelik hazırlıkların gündemin baş köşesine oturduğu bir döneme girildi. AKP şefi ve yordakçılarının toplumun sersemletilmiş ve yozlaştırılmış kesimlerinin aklını çelen çirkef hamaseti zirve yaparken, ekonomik krizin yarattığı hoşnutsuzluk da dizginlenebildi bu aşamaya kadar.

Dönem içinde son olarak, esasta 31 Mart yerel seçimleriyle ilişkilendirilen son savaş çığırkanlığı ortalığı kapladı. Tam da 3,5 milyar dolarlık Patriot anlaşmasının yapıldığı, ABD'nin Suriye'deki Kürt bölgesine yönelik kısmi bir saldırıya, dolayısıyla gerici-faşist iktidarın seçimler öncesi elini güçlendirmesine onay verir görüldüğü bir esnada, ABD Başkanı Trump'ın yaptığı sürpriz hamle işleri yeniden karmaşıklaştırdı.

Kürt halkını ve hareketini bir kaşık kanda boğmak hevesiyle yanıp tutuşan Türk sermaye devleti için ABD'nin çekilme kararı, ilk bakışta saldırıya yeşil ışık gibi görünüyor. Şüphesiz ABD emperyalizmi bu hamlesiyle gerçekten de kendi adına Türk sermaye devletine yeşil ışık

yakmış, bugüne kadar Suriye'nin geniş bir alanında hakimiyet sağlamakta kullandığı Kürt hareketini yüzüstü bırakmış oldu. Fakat saldırı için ABD'nin yeşil ışığından çok daha fazlasının gerektiğini, bizzat Trump ile Erdoğan arasındaki anlaşmanın sağlandığı telefon görüşmesinden aktarılanlar, en başta da Erdoğan'ın "hemen çekilmeyin" talebi ortaya koyuyor.

Sonuçta Trump hamlesinin ciddiye-ti netleştikçe, Suriye'deki dengeler bir anda altüst hale geldi. Muhtemeldir ki AKP iktidarını, bir yandan konvoy konvoy çeteci, tank, top, mühimmat vb.'ni Kilis'e ve Menbic sınırına sevk ederken, diğer yandan "Fırat'ın doğusu hareketi"ni askıya almak zorunda bırakan, ortaya çıkan tablonun belirsizliğidir. Halihazırda Kürt hareketinin nasıl bir çizgi izleyeceği, başta Rusya olmak üzere Suriye'deki belirleyici güçlerin nasıl bir tutum alacakları, kimin kiminle hangi anlaşmayı yapacağı belli olmadıkça, Türk sermaye iktidarının çığırkanlığın ve yığınağın ötesine geçmesi pek olası değildir.

Emperyalist dünyanın farklı çıkarları temsil eden çeşitli "uzmanları" tarafın-

dan Trump'ın Erdoğan'la anlaşmasına da bağlanan Suriye'den çekilme kararı, elbette AKP iktidarına seçimler öncesi ihtiyaç duyduğu propaganda cephaneliğini sunmuş bulunuyor. Şimdilik Kürt bölgesine saldırıya askıya almanın da dayanağı olan bu olanağın, önümüzdeki dönem boyunca AKP şefi ve avanesi tarafından tepe tepe kullanılacağı görünüyor. Fakat şimdi önünde, Kürt halkına yönelik saldırgan hevesleriyle birlikte, bir yandan ABD ve Batılı emperyalistlerle ipleri tekrar germemek, bir yandan Rusya ile karşı karşıya gelmemek, bir yandan İran'la ilişkileri korumak gibi mayınlı bir yol uzanıyor. Ekonomik ve sosyal alanda yaşanan sıkışmanın da telaşıyla hangi mayına basacağını görmek için çok beklemek gerekemeyecek.

KRİZ GİRDABINDA EKONOMİ

Sermaye iktidarının 2019'a devredilen bir diğer açmazı ekonomideki çöküntüdür. Öyle ki, onu halihazırda nefessiz bırakan, dünya ve Türkiye'deki göstergelere bakıldığında aşmasının olanaklarının pek de görünmediği belirleyici bir

tıkanma alanıdır bu. 16 yıllık soygun, talan, rant ekonomisi derin bir kriz girdabında kıvrılmaktadır. Ekonomideki iflasın sözde egemenlere nasıl taklalar attırdığını, diklendikleri emperyalist şefler karşısında nasıl yalvar yakar hale geldiklerini, 2018 yazından bu yana defalarca izleme olanağı bulduk. Krizin faturası ağırlaşmaya devam ediyor. Halihazırda bu faturayı, öbek öbek işçi tenkisatı, reel ücretlerde erime, alım gücünde dramatik düşüş, tarımda yıkım, temel tüketim maddelerinden yoksunluk, vergilerde rekor artışlar, yüksek enflasyon ve zam yağmuru; bir başka deyişle açlık, yoksulluk ve sefalet olarak ödeyen kesim işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdir.

AKP-Erdoğan diktatörlüğünün şimdilik en büyük başarısı, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödettirebilmesidir. Bunun sürekli kılınması, gerçekten de ona uzun vadeli hayallerini gerçekleştirmenin anahtarını sunabilir. Fakat sınıf ve emekçi kitlelerde her an patlamaya gebe hoşnutsuzluk ve öfke birikimi orta yerde duruyorken bu o kadar da kolay bir iş değildir.

AKP iktidarı şimdiye kadar işçi ve emekçi kitleleri dinsel gericilikle, şovenizmle, "büyük devlet, bölgesel liderlik" vb. zıvalarla sersemletmişti. Buna aynı zamanda yozlaştırma ve çürüme eşlik etti. Kendi suç ortaklarının, rüşvet ve hırsızlık havuzlarında birlikte yüzdüklerinin darbe tiyatrosundan OHAL-KHK düzeni ve ardından saray diktatörlüğü devşirenken dahi, bu kitlelerin aktif ya da pasif desteğinden yoksun kalmadı. "Vatan, millet" demagogileri ve din istismarıyla kokuşmanın çukuruna ittiği işçi ve emekçi kesimler şimdi sefaletin beteri haliyle yüzleşiyorlar. Efrin işgali süreci hamasetin bu kesimlerde AKP'nin beklediği oranda etkili olmadığını göstermişti. Krizin etkilerinin daha yakıcı hissedildiği bir dönemde işe yarayıp yaramayacağını ise yeni yılın ilk aylarında göreceğiz.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/01 (49) * 28 Aralık 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

DÜZEN SİYASETİNDE KRONİK TIKANMA, BASKI VE ZORBALIK

Mevcut durumda gerici-faşist iktidarın en önemli avantajlarından birini düzen muhalefetine çapsizliği oluşturuyor. Fakat bu, aynı zamanda düzen payına kronikleşen önemli bir üçüncü açmazdır. Buna "bağımsız yargı", "tarafsız medya" vb. burjuva teranelerin bir yana bırakılmasını da eklemek gerek. Burjuva düzende tam da toplumsal hoşnutsuzluğun yaygınlaştığı bir dönemde parlamento ve partilerin tümüyle işlevsizleşmesi, sınıf ve kitle hareketi cephesinde yaşanması muhtemel çıkışları denetlemenin temel bir olanağından yoksunluk demektir.

Burjuva düzen kurumlarının bir yana bırakılması, AKP-Erdoğan iktidarının salt tarz-ı siyaseti değil, onu ayakta tutan bir zorunluluktur. Çoğandır kitleleri denetim altında tutmasında kullanabileceği herhangi bir politik, moral, kültürel değer kalmamıştır elinde. AKP şefi ve yordakçıları hangi konuda konuşurlarsa konuşsunlar, propagandalarının içeriğini su katılmamış yalanlar, en çirkefinden riyakarlık, biat etmeyen her kesime saldırı ve aklın sınırlarını zorlayan pişkinlik oluşturmaktadır. Sermaye medyasının tümüyle Tayyip Erdoğan'ın klozetine dönüştürülmüş olması dahi bu gerçeği örtmemektedir.

Haliyle AKP iktidarının toplumu zapturapt altında tutmakta başvurabildiği, henüz işlevini yitirmeyen tek çare baskı, devlet terörü ve zorbalık olmaktadır. Nedir ki modern kapitalist ilişkilerin ve keskin sınıf çelişkilerinin hüküm sürdüğü bir toplumda, hele de günümüz dünyasında bunun uzun süreli işe yaraması mümkün olmayacaktır. Bunlar bir yana, yeni bir yılı karşılıken sermaye iktidarının hâlâ en büyük olanağını sınıf ve kitle hareketinin zayıf tablosu oluşturuyor. Kriz başta olmak üzere düzen cephesinin açmazları bu tabloyu değiştirmenin nesnel olanaklarını her zamankinden daha çok olgunlaştırmış bulunuyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ezici bir kesiminin bilinç, kültür, moral değerler ve örgütlenme bakımından zavalılaştırılmış olması yanıltıcı olmamalıdır. Sonuçta Greif ve Metal Fırına bu aynı sınıfın bağrından yükseldi. Keza parçalı da olsa sık sık fabrika/işyeri eksenli direnişlerin sökün etmesi, bunun ülke sathında süreklilik taşıması, sınıf safalarında açığa çıkmayı bekleyen enerjinin ifadesidir.

Dolayısıyla geriye, ekonomik-sosyal sorunlardan genel politik gerçeklere, her konuda sınıf ve emekçi kitleleri aydınlatacak ve söz konusu dinamiği harekete geçirecek etkili, kuşatıcı, çok yönlü müdahale kalıyor. Sınıf devrimcileri payına 2019'un kazanılması, bu müdahalenin başarısına bağlıdır.

Burjuva hukukun dayanılmaz hafifliği!

Sermaye devletinin hukuk sisteminde gün geçmiyor ki yeni bir skandal yaşanmasın. Erdoğan imzasını taşıyan bu hukuk skandalları Türkiye'yi artık uluslararası gündemde ilk sıralara taşıyor. Toplumsal muhalefetin Erdoğan'ın gazabına uğramayan neredeyse hiçbir kesimi kalmadı. Onun öfkesinden nasibini almak için devrimci bir platformda yer almak, Kürt hareketinin aktif bir militanı olmak da gerekmiyor artık.

Bu düzen sınırları içinde insan haklarından yana olmak, en basit hak ve özgürlükleri, hatta yaşam hakkını savunmak bile hedef olmaya yetiyor. Hastaları müşteri olarak gören, sağlık hakkını daha da ulaşılmaz kılan anlayışa karşı çıkmak, sağlık sisteminin bir sektör olarak hayata geçirildiği şehir hastanelerine itiraz etmek, doğanın talanına hayır demek, barış istemek, çocuklar ölmesin demek, üçüncü havaalanı inşaatında olduğu gibi insanca çalışma koşulları istemek hapishanelere açılan mahkeme kapılarından içeri girmek demek. "Cumhurbaşkanına hakaret" iddiasıyla yapılan sosyal medya gözaltıları artık olağan hale geldi.

İstedikini yazmayan gazetecileri, kendisi gibi düşünmeyen aydınları, uygulamak istediği adaletsizliklere karşı çıkan hukukçuları, hayata geçirmeye çalıştığı sağlık sistemini eleştiren hekimleri, duymak istemediği şeyleri söyleyen

sanatçıları hapse attıran bir figür olarak Erdoğan, yaptıklarıyla bu düzende hukuk sisteminin ne kadar sahte olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Sadece kendisini teşhir etmemekte, gücünün elindeki burjuva hukukun nasıl bir diktatör yaratabildiğini göstermektedir. Mevcut anayasada yer alan, hiç kimsenin hakim ve yargıçları yönlendiremeyeceği, direktif veremeyeceği ilkesinin iş uygulamaya gelince nasıl boş bir söz yığını olduğunu tekrar tekrar ispatlamaktadır Erdoğan.

İktidarda olan, 12 Eylül karanlığının "asmayıp da besleyelim mi" anlayışının günümüze uyarlanmış "hapse atmayıp da besleyelim mi" halidir. İktidarda kalmak için kendi kitesine oynayan bu anlayış, diğerlerini bertaraf etmek için sürekli birilerini hedef almaktadır. Kutuplaştırarak kendi konumunu sağlamlaştırdığını düşünmektedir. Bu politika burjuva düzenin sınırlarını da göstermektedir. Demokrasiymiş, yasalarmış, kuvvetler ayrılığıymış, adaletmiş hak getire! Şimdi tüm bunlar sadece kalın hukuk kitaplarında yazan ama uygulanmayan boş sözler yığını olarak orta yerde duruyor.

Kapitalist sistemde hukukun üstünlüğü değil, bu piramitte üstte olanların, üstünlerin hukuku yürürlüktedir. Sistemin ihtiyacına kim en iyi cevap veriyorsa, yerli ve yabancı sermayenin çıkarlarını kim en iyi koruyorsa onların ayrıcalığı vardır.

Bu dün bir başkası, bugün Erdoğan'dır, yarın yine başkası olacaktır. Sistemin işleyişi rayına oturduğunda, ne kadar sürerse sürsün o ara dönemlerde oynanan bir demokrasi oyunudur. Oyun kurucularının taktıkları demokratik maskesini aynı beceriyle çıkarıp bir diktatöre dönüşmeleri şaşırtıcı değil, kaçınılmazdır.

Faşist baskı ve terörün arttığı, yaşam hakkı dahil en temel insani haklarının, düşünce özgürlüğünün gasp edildiği böylesi dönemlerde çözüm reçetesi olarak istendiğinde yenilenebilen, çok kolay yapılabilen seçim sandıklarını sürekli işaret etmek de bu düzenin böyle sürmesi içindir.

Hak ve özgürlüklere giden yol sistemin her defasında başa sarması için çalıştıktan değil, toplumsal eşitsizliklerin, adaletsizliklerin yegâne kaynağı olan bu düzeni yıkmaktan geçmektedir. En basit insani talepler için bile başka yol ve çare yoktur. Zorun gücüne karşı çıkmak için bir başka güce ihtiyaç vardır. Bu üretimden gelen güçtür, sokağın gücüdür. Yaşanmış sayısız örnek bunu doğrulamıştır. Haziran Direnişi'nden, hatta Sarı Yeleklilerden bile bu kadar korkulmasının en önemli nedeni budur. Hakları için harekete geçmiş işçi bölüklerinden bu kadar korkulmasının nedeni budur.

Hak sokakta kazanılır, güç birlikten alınır!

Sınıflar mücadelesinin aldığı boyuta bağlı olarak mücadelenin yol ve yöntemleri de farklılaşır. En küçük bir hakkı korumak veya kazanmak için söylenecek sözün kendisi de, nasıl bir yerde ve nasıl söyleneceği de değişir. Fakat her durumda, şu veya bu düzeyde ortaya bir güç koymadan, sonuç almak mümkün değildir. Çünkü kârlarını büyütme için sömürünün her türlüünü uygulayan ve tüm hakları gasp etmeye kilitlenen egemenler, egemenliklerini sürdürmeye kararlılar.

Bunun için, patronları korumakla mükellef devlet erkanı, ne zaman işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin bir mücadelesi filiz verse, önüne geçmeye çalışır, korku salar, yasaklar, baskı kurar, gözaltına alır, tutuklar... Bir hamle mücadele edene karşı ise, bir hamle de mücadeleyi sahipleneceklerin algısı ile oynamaktır. Mücadele edeni "terörist" ilan etmektir. Herhangi bir örgüt ile bağ kurarak, toplumun milliyetçi, dinci, mu-

hafazakâr yönlerini kaşıyarak, sahiplenici bağı koparmaktır.

Dinci-gerici AKP iktidarı döneminde sömürü politikaları ve hak gaspları katmerlenerek arttı. İşçi eylemlerine dönük engelleme ve saldırılar yoğunlaştı. AKP döneminde 15 grev yasaklandı. Sendikalaşma oranı % 55'lerden % 12'lere düştü. Birçok işçi eylemine saldırı gerçekleşti. İnsani çalışma ve yaşama koşulları isteyen işçiler tutuklandı. KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin işlerini geri istedikleri eylemlere İstanbul'da, Ankara'da ve daha birçok yerde saldırıldı. Ankara Yüksel'de ses yükseltmeye devam eden eylemciler her gün saldırının hedefinde. Barış imzacısı akademisyenler hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Greif işçilerine dört yıl aradan sonra dava açıldı. KHK mağdurlarının, 3. havalimanı işçilerinin, Greif işçilerinin terörist oldukları üzerine karalamalar yapılıyor. İşçilerin mücadelesi karşısında patronları saran korku hükümetin sözlerine de yansıyor.

Ne diyor devlet işçilere? Bir sorunuz varsa şikâyet hatlarını arayın, ne sorunuz varsa iletin, biz çözeriz! CİMER'i, ALO 170'i arayın, biz yetkilileri hemen işyerine gönderelim, denetim sonucunda işlem başlar!

Ama nice fabrika ve işyerinde şikâyetlerin karşılık bulmadığını biliyoruz. Denetlemeye gelenlerin olana bitene gözlerini yumarak dolaştıklarını da... Sonuç alınan tekil örnekler olsa da, yaşanan sorunların sayısı karşısında hiçbir şey ifade etmiyor.

Hak gasplarının önüne geçildiği, hakların kazanıldığı, sömürünün sınırlandırıldığı, fabrikalarda sözleşmelerin kazanım- la sonuçlandırıldığı örneklerle bakıldığında, gördüğümüz nedir? Birlik, kararlılık ve üretimden gelen güçtür. Ancak ve ancak, işçi sınıfının ve emekçilerin sokağa taşan sesi, sokakta büyüyen ve fiili-meşru çizgide gelişen mücadeleler sermaye sınıfını geriletebilir.

Z. İNANÇ

Halk TV ve FOX TV'ye rekor cezalar

Halk TV'de katıldıkları program nedeniyle Erdoğan'ın talimatıyla Metin Akpınar ve Müjdat Gezen'in savcılığa çekilmesinin ardından şimdi de talimatı alan RTÜK iki kanala ceza yağdırdı. Gezen ve Akpınar'ın Halk TV'de katıldıkları Halk Arenası programına 5 hafta yayın durdurma, Halk TV'ye 80 bin TL para cezası verilirken Fatih Portakal'ın sözleri nedeniyle de FOX TV'ye 3 gün haber durdurma ve 1 milyon TL'ye yakın para cezası verildi.

RTÜK İzleme ve Değerlendirme Daire Başkanı Yaşar Uğurlu'nun imzasıyla jet hızıyla verilen cezanın "Tekrarı halinde lisans iptali" maddesi kapsamında verildiği belirtildi.

RTÜK raporunda her iki kanal için "Halkı kin ve düşmanlığa sürüklüyor" değerlendirildi.

Erdoğan, Fatih Portakal için "Biri- leri çıkmış portakal mıdır mandalina mıdır sokağa çağırıyor. Haddini bil. Bilmezsen haddini, bu millet patlatır enseni. Bu ülkede benim milletimle, onuruyla oynamaz. Hesabı ağır olur" demişti.

Metin Akpınar "askeri itaatsizliğe teşvik" ve "cumhurbaşkanına hakaret", Müjdat Gezen de "cumhurbaşkanına hakaret" suçlamasıyla ifadeye çağırılmıştı.

Dışarıda vurulan pranga

AKP iktidarının tırmandırdığı tutuklama terörü denetimli serbestlik uygulamasını da yaygınlaştırmış durumda. Hapishanelerin işkence merkezlerine dönüştürüldüğü koşullarda, denetimli serbestlik hapishaneye konulmadan, bir tür esaret prangası takılması niteliğine büründü.

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevki- fevleri Genel Müdürlüğü Denetimli Serbestlik Daire Başkanlığı'nın 2018 Kasım sonu verilerine göre denetimli serbestlik uygulananların sayısı 19 bin 979'u çocuk olmak üzere 632 bin 885'e yükseldi.

Bunların 422 bin 331'i "adli kontrol" biçiminde uygulanırken, 484 kişi hakkında "hükümün açıklanmasının geri bırakılması" kararı verildi. 290 kişiye "erteleme süresinde denetimli serbestlik" uygulandı.

AKP, Sarı Yelekliler'in "FETÖ" bağlantısını buldu(!)

AKP iktidarı, işçi ve emekçilerin, kadınların ve gençlerin hak arama, demokrasi ve özgürlük mücadelelerini "terör"le ilişkilendirmesinde akli başında herhangi bir insanın yanlışlığından şüphe edemeyeceği söylemleri devreye sokmayı sürdürüyor. İliklerine kadar Ortaçağ gerici- liğine batmış iktidar dünyanın neresinde olursa olsun hak arama mücadelesine düşmanlığını gösteriyor. AKP'nin yayın

organı Anadolu Ajansı'nda 24 Aralık günü yayınlanan bir haberde, Sarı Yelekliler ve "FETÖ" ilişkilendirilmeye, hak aramanın "terör örgütlerinin planlaması ve düğmeye basmasıyla gerçekleşen terör eylemleri olduğu" algısı yaratılmaya çalışıldı.

Haberde Bursa'da "FETÖ'nün hücre evleri olarak bilinen gaybubet evlerine polis tarafından baskın yapıldığı,

22 kişinin gözaltına alındığı, birtakım dijital malzemelerin yanı sıra 19 sarı ve 9 kırmızı yelek 'ele geçirildiği'" söyleniyor.

Haberde yeleklere ilişkin "Adreslerden birinde yapılan aramalarda Avrupa'da yapılan sokak eylemlerinde kullanılanlara benzer 19 sarı ve 9 kırmızı yelek ele geçirildi. Bu yeleklerin yeni alınmış olduğu belirlendi" ifadeleri kullanıldı.

Türkiye işgal ve “ABD’nin yerini doldurma” heveslisi

ABD’nin çekilme kararının ardından AKP şefleri de Suriye’deki yağmadan pay kapmaya dönük heveslerini bir kez daha ortaya koydular. Kirli çıkarları doğrultusunda ve emperyalist efendilerinden alabildikleri icazet sınırlarında, işgal hamleleri yapan sermaye devleti ve AKP şefleri, bu kez ABD’nin çekilmesi kararıyla birlikte yeni planlar ve hesaplar peşinde.

“8 OCAK’TA WASHINGTON’DA GÖRÜŞECEĞİZ”

Son haftalarda “Fırat’ın doğusuna operasyona başladık, başlıyoruz” söylemlerini dillerinden düşürmeyen AKP şefleri, ABD’nin kararı sonrası “Biraz daha bekleyeceğiz” aşamasına geçti. Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, Washington’da 8 Ocak’ta toplantı yapılacağını ve ABD’nin çekilme sürecinin ele alınacağını söyleyerek “Fırat’ın doğusuna operasyo-

nu biraz erteleyebiliriz. Bu, bizim ileride başlatacağımız operasyonlardan vazgeçeceğimiz anlamına gelmez” dedi.

“TRUMP’LA GÖRÜŞÜP BEKLEMENE KARAR VERDİK”

AKP şefi Tayyip Erdoğan, Türkiye’nin 500 Büyük Hizmet İhracatçısı Ödül Töreni’nde 21 Aralık’ta yaptığı açıklamada “Sayın Trump ile yaptığımız görüşmede DEAŞ’ı siz temizler misiniz dedi. Temizleriz dedik. Lojistik anlamda siz gerekli desteği verin dedik. Çekilmeye başladılar mı başladılar” iddiasında bulundu. “Trump ile yaptığımız görüşme ve birimlerimizin temasları bizi bir müddet daha beklemeye yöneltti” diyen Erdoğan, ABD’deki efendilerine bağlılığını şu ifadelerle açıkladı: “Trump ile Suriye meselesinde aynı düşündüğümüzü son telefon görüşmesinde de gördük. Ancak bunun sahaya

yasınması geç ve güç oldu ama oldu. Nihayet bu konuda en açık ve ümit verici sözleri ABD yönetiminden duymayı yaşadık.”

İŞGAL HAMLESİNE “ÖZGÜRLÜK GETİRME” YALANI

Konuyla ilgili bir diğer açıklamayı 24 Aralık’taki Bakanlar Kurulu toplantısı sonrası Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın yaptı. İdlib’de sürdürdükleri işgali ‘unutarak’ Suriye ordusunun herhangi bir karşı hamlesine yönelik saldırı tehdidinde bulunan İbrahim Kalın, Suriye’deki yeni işgal hamlelerine dair ABD ile koordinasyon halinde olacağını belirtti. “Suriye’de hem sahada hem masada olacağız. Suriye’ye özgürlük götürmeye gidiyoruz” diyen Kalın, Amerikan emperyalizminin işgal hamlelerinde kullandığı yalana sarıldı.

Türkiye’den Libya’daki çetelere silah: Soruşturma başlatıldı

Ortadoğu’nun yanı sıra Afrika’daki emperyalist nüfuz mücadelelerine cihatçı çetelere sunduğu desteklerle katılan Türk sermaye devleti hakkında Libya’daki çetelere gönderdiği silahlarla ilgili Libya’da soruşturma başlatıldı. Suriye’den önce de Libya’daki çetelere silah gönderen sermaye devletinin, silah göndermeyi sürdürdüğü ortaya çıktı.

Libya ordusunun yaptığı açıklamada 17-18 Aralık’ta El-Hums limanında, Tür-

kiye’den gelen iki büyük silah partisinin ele geçirildiği ifade edildi. İki konteynerde Türk yapımı 3 bin tabanca da dahil çok sayıda ve farklı türlerde silah bulunmuş ve bir gün öncesinde de aynı limanda 2,5 milyon tane Türk yapımı kurşun ele geçirilmişti.

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu Libya ziyaretinde, Libya Ulusal Mutabakat Hükümeti Dışişleri Bakanı Muhammed Tahir Siyala ile görüşmesi sonrasında ba-

sin toplantısı düzenledi. “Gemi silah yüklü değil” diyerek silahlardan haberleri olmadığı iddiasında bulunan Çavuşoğlu, “Gemi içinden çıkan iki konteynerdeki kurusıkı silahlarla ilgili bir süreç var” ifadelerini kullandı. “Biz bu konularda çok hassasız ve bu konuda birlikte soruşturma yürüteceğiz” diyen Çavuşoğlu, kendi iddia ettiği “iki konteyner kurusıkı silah”ı gönderme nedenlerine ise değinmedi.

“Siyasi ranta değil, can güvenliğine yol verin”

Ankara’da 9 kişinin ölümüne ve 47 kişinin yaralanmasına yol açan tren kazası ile ilgili 20 Aralık’ta KESK’e bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) Genel Merkezi’nde basın toplantısı gerçekleştirildi. Okunan açıklamada şunlar söylendi: “İnsanları test nesnesi yerine koyan böylesi bir işletme mantığını kabul etmek mümkün değildir. Ayrıca düzenlemede Ankara-Sincan arasında işleyecek ilk trenin hızına 50 km/saat bir kısıtlama getirilmekte ancak ilk tren sonrasında işleyecek trenler için daha önce var olan hızlar kısıtlanmamaktadır. Bu durum hattın facia öncesi koşullar altında tekrar işletilmeye çalışılmasından başka bir anlam taşımamaktadır. Bunun sonuçları da ne yazık ki yaşanan facia ile görülmüştür.”

Açıklamada son olarak şu ifadeler yer aldı: “Demiryolu ulaşım politikaları kamusal bir anlayışla yeniden yapılandırılmalı, bunun yanında ulaşım güvenliğinin sağlanabilmesi için, bütün hatlar ciddi ve bütünlüklü bir tarzda onarılmalı, elektrifikasyon ve sinyalizasyon gereksinimleri karşılanmalı, teknik gereklilikleri tamamlanmadan hatlar trafiğe açılmamalıdır.”

“Tüketici güveni” düştü

TÜİK’in açıkladığı “tüketici güven endeksi” Aralık’ta da düşüşünü sürdürerek 58,2’ye geriledi. Halkın maddi durum, genel ekonomik durum, işsizlik konusundaki beklentilerinde gerileme kaydedildi. Bu alt endekslerden oluşan tüketici güven endeksi, 0-200 arasında değer alabilirken, 100’den küçük olması tüketici güveninin kötümsen olduğu anlamına geliyor.

Gelecek 12 aylık döneme ilişkin beklentiler şu şekilde:

- Hanenin maddi durum beklentisi endeksi Kasım ayında 77,5 iken, Aralık ayında %2,9 oranında azalarak 75,3 oldu.

- Genel ekonomik durum beklentisi endeksi Kasım ayında 77,4 iken, Aralık ayında %1,7 oranında azalarak 76 oldu.

- İşsiz sayısı beklentisi endeksi Kasım ayında 63,4 iken Aralık ayında %3,9 oranında azalarak 60,9 oldu.

- Tasarruf etme ihtimali endeksi Kasım ayında 20,1 iken, Aralık ayında %2,4 oranında artarak 20,6 oldu.

Asgari ücret açlık sınırının altında kaldı!

İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye!

Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) temsilcileri, hükümet temsilcileri ve patronların uşağı olan Türk-İş yöneticilerinden oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu 2019 yılı zam miktarını belirledi.

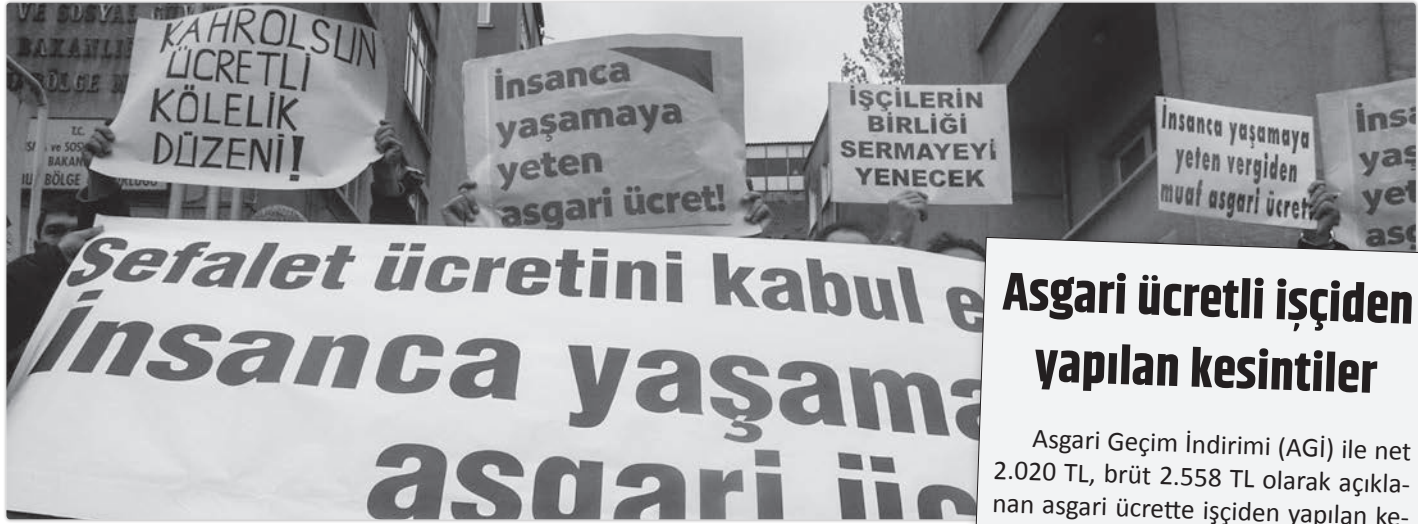
Son yapılan zam oranıyla asgari ücret 1.828 TL oldu. AGİ miktarlarını da ekleyerek asgari ücreti 2.020 TL olarak sunuyorlar. İşçi ve emekçilerde algı yaratılmasına çalışıyorlar.

Yeni belirlenen asgari ücret miktarı, Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) bir kişinin geçimi için belirlediği (2.213 TL) asgari geçim miktarının dahi altında kaldı. Buna rağmen işbirlikçi sendikacılarının de oyuyla asgari ücret zam oranı oy birliğiyle kabul edilmiş oldu.

Sermayenin hizmetindeki hükümet yetkilileri ve işbirlikçi sendikacılar belirlenen ücreti önemli bir kazanım olarak sunuyorlar. Yeni belirlenen asgari ücretin ilanyla eş zamanlı olarak hükümet yetkilileri doğalgaz, su vb. gibi temel tüketim ürünlerinde indirimle gidileceğini açıklamış bulunuyorlar. Son 1 yılda temel tüketim ürünlerine %100'den fazla zam yapılırken %10'luk bir indirim miktarı yapacaklarını açıklayarak işçi ve emekçileri kandırmaya çalışıyorlar. Açıklanan indirim oranı da bir dizi ekonomik veri ile birlikte ele alındığında gerçeği yansıtmıyor. Tüm bunların sermaye hükümetinin seçim öncesi işçi ve emekçileri kandırmak için hayata geçirdiği yalan ve sahtekârca uygulamalar olduğu açıktır.

Kardeşler;

Göstermelik Asgari Ücret Tespit Ko-

misyonu'nun işçilerin lehine bir karar almasını beklemek, ölüyü diriltmekten daha da imkânsız bir durumdur. İnsanca yaşamaya yeten ücret ancak işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle elde edilebilir.

Göstermelik Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun belirlediği açlık sınırının altındaki ücreti kabul etmeyelim. Yalanlara kanmayalım. Milyonlarca işçi ve emekçiye 1828 TL'yi reva görenlerden hesap soralım. Fabrikalarda ve sanayi havzalarında bir araya gelerek 2019 yılı ücret artışını kendimiz belirleyelim. Bizler adına kapitalistlerin ve asgari ücretin en az 15 katı maaş alan sendika ağalarının aldıkları kararları yırtıp atalım. Kendi geleceğimizi kendi elimize alalım.

Bizler birlik olursak, komitelerimizi kurarsak, kendi taleplerimizi belirleyip mücadele edersek, kazanırız. Bizlere aç-

lık, yoksulluk, sefalet dayatanlardan hesap sorabiliriz. İnsanca yaşamaya yeten ücret ve çalışma koşullarını elde etmenin başka yolu yok.

Bütün işçi ve emekçi kardeşlerimizi en temel taleplerimizi elde etmek için mücadeleye davet ediyoruz.

* İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf ücret!

* İşten atmalar yasaklansın!

* Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

* 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

* Her türlü kuralı, esnek çalışma biçimleri vb. yasaklansın!

* Kıdem tazminatına dokunma!

* Örgütlenmeye yönelik engeller kaldırılmalı, baskı, saldırılar son bulsun!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Asgari ücretli işçiden yapılan kesintiler

Asgari Geçim İndirimi (AGİ) ile net 2.020 TL, brüt 2.558 TL olarak açıklanan asgari ücrette işçiden yapılan kesintiler şu şekilde:

2018'de asgari ücretlinin günlük 67,65 TL olan brüt ücreti 2019 yılında 85,27 TL olacak.

2018'de asgari ücretlinin aylık 2.029,50 TL olan brüt ücreti 2019 yılında 2.558,00 TL olacak.

Asgari ücretliden kesilen **Damga Vergisi** 15,40 TL iken 2019'da 19,42 TL olacak.

İşçiden kesilen **Gelir Vergisi** ise 258,76 TL'den 326,15 TL'ye çıkacak.

SGK prim kesintisi ise 284,13 TL'den 358,12 TL'ye yükselecek.

İşsizlik Sigortası Kesintisi 20,30 TL'den 25,58 TL'ye çıkacak.

AGİ hariç net asgari ücret 2018'de 1.450,91 TL iken 2019'da 1.828,74 TL olacak.

AGİ dahil 2019'da asgari ücret 2.020,59 TL olacak.

"Asgari ücret belirlendi: Sefalet devam!"

sına zemin hazırlıyor. Bu havayı da, Erdoğan AKP'si asgari ücreti biz buralara getirdik diyerek kullanıyor" ifadeleriyle süren açıklamada şuna dikkat çekildi: "Sermaye devletinin bütün vergi yükü işçi-emekçilerin sırtındadır. "Vergiden muaf ücret!" talebimiz halen günceldir. Daha ücretlerimizi almadan gelir vergisi kesilmektedir. Ancak sermayedarlara vergi indirimleri, vergi afları, teşvikler verilmektedir. Ülkede toplanan vergilerin %74'ünü emeğiyle geçinenler ödemektedir. Bu adaletsizlik devam ettiği

sürece asgari ücret sefalet ücreti olma-ya devam edecektir."

Açıklamada son olarak şunlar söylendi:

"Asgari ücret belirlendi ancak bu her şeyin sonu değildir. Maaşlarımızın belirlendiği anlamına gelmemektedir. Maaşlarımızın bu rakamın altında olmayacağı anlamına gelmektedir. Daha fazlasını birlik olursak, örgütlenirsek, bir sınıf olarak patronların karşısına dikilirsek alabiliriz. Metal İşçileri Birliği olarak haklarımız ve taleplerimiz için örgütlenme çağrımızı yineliyor, birlikler-komite-

ler kurmaya çağırıyoruz. Taleplerimiz etrafında birleşelim, kenetlenelim, örgütlenelim!

Asgari değil, insanca yaşam hakkımızdır. Bütün zenginlikleri yaratan ellerimiz kırıntıları değil, dünyayı hak etmektedir. Bu zenginlikleri yaratan ellerimiz birlik olursa, sıkı bir yumruk gibi kenetlenirse bizden çaldıklarını geri almasını da bilir. Unutmayalım ki, kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Yoksulluğumuzdan ve zincirlerimizden başka...

Asgari değil, insanca yaşam! Vergiden muaf ücret istiyoruz! İşten atmalar yasaklansın! Artan oranlı servet vergisi getirilsin! Yapılan zamlar geri çekilsin!"

2019 yılı için asgari ücretin belirlenmesi üzerine açıklama yapan Metal İşçileri Birliği (MİB), 2.020 TL olduğu söylenen asgari ücretin, 1.828 TL'nin üzerine eklenen AGİ ile birlikte 2.020 TL olduğuna dikkat çekti. Açlık sınırının 1.943 TL, yoksulluk sınırının ise 6.328 lira olduğu hatırlatılan açıklamada, medyada haftalardır 2.000 TL'nin altında rakamlardan bahsedilerek asgari ücretin 2.020 TL olarak belirlenmesi "ölümü gösterip sıtmaya razı etmek" olarak nitelendirildi.

"Sözde işçiler adına masaya oturan Türk-İş rakamdan memnunuz diyerek bir kazanım havası yaratmaya çalışıyor. Sermaye cephesi ise beklentilerimizin üstünde diyerek sanki sermayeden çok fazla pay koparılmış havası yaratılma-

Asgari ücrete AGİ dahil edilir mi?

Asgari ücretin netleşmesinin ardından "AGİ ile mi, AGİ hariç mi?" sorusu öne çıktı. Asgari ücretin **Asgari Geçim İndirimi dahil** 2.020 lira olduğu, esasında net asgari ücretin 1.829 lira olduğu söylendiğinde birçoğumuz bunu anlamakta zorlandık. "Ne yani elimize 2.020 lira geçmeyecek mi?", "AGİ de para değil mi?", "Onu neden saymıyoruz?" soruları sorulur oldu.

Baştan tekrarlayalım ki asgari ücret 1.829 lira oldu. Bekar bir asgari ücretlinin AGİ dahil eline geçecek para ise 2.020 lira oldu. Bunu böyle bilmek gerekiyor.

Şimdi AGİ nedir, nereden çıkmıştır, ona bakalım.

1985 yılından beri uygulanan vergi iadesi sistemi 2007 yılı başından itibaren kaldırıldı. Yani yıl boyunca yaptığımız harcamalara karşılık aldığımız fişler/faturaları vergi iade zarflarıyla kayda geçip beyan ederek geri aldığımız vergi iadesi uygulaması kalktı.

Bu yapılırken de artık fiş toplamakla, onları yazmakla uğraşmayacağız, herkes vergi iadesini Asgari Geçim İndirimi üzerinden daha maaşlarını alırken iade edeceğiz dediler. Yani her maaşla birlikte aldığımız AGİ esasında vergi iadesinin kaldırılması ile ortaya çıktı.

Bu yöntem ilkin 2007'de uygulanacaktı ve dolayısıyla o yıl fişler toplanmadı. Fakat AGİ'nin maaşlarla beraber verilmesine 2008'de başlandı. Yani devlet 2007 yılını vergi iadesi ve AGİ vermeden

geçti. Milyonlarca işçinin, emeğiyle geçinen emekçinin hakkına el koydu. Bu, 2007 yılında sermaye devletinin göz göre göre gerçekleştirdiği büyük bir emekçi soygunudur. Peki kaybımız 2007 yılıyla sınırlı mıdır? Tabii ki hayır.

10 küsur yıl önce asgari ücret veya ücretimizin dışında bir sonraki yıl vergi iadesi olarak aldığımız meblağ asgari ücretin içine yedirilerek, maaşlarımız yüksek gösterilmektedir.

AGİ bekarlar için net asgari ücretin %10,47'si ile %10,49'u arasında bir miktara tekabül etmektedir. Sadece bekar veya evli olmaya, eşin çalışıp-çalışmamasına ve kaç çocuğun olduğuna göre miktar az da olsa değişmektedir. Maaş artsa da AGİ artmamaktadır. Oysa maaş arttığında vergi dilimi çok daha hızlı değişmektedir. Ödenen gelir vergisi artmakta,

ancak AGİ değişmemektedir. Vergi iadesi sisteminde ise maaş miktarı üzerinden vergi iadesi alma hakkı vardı. AGİ sistemiyle bu hak da gasp edilmiştir.

AGİ nedeniyle yaşanan ikinci kayıp da budur.

Şimdi kilit soru şudur: AGİ uygulamasına geçildiği 2008 Ocak ayında AGİ maaşlara ne kadar yansımıştır? 2007 yılında net asgari ücret 403,03 lirayken, 2008 yılı asgari ücreti 481,55 lira oldu denildi. Yani maaşlara 78,25 lira zam yapıldığı söylendi. Oysa ki bu zammın 50,40 lirası AGİ'ydi. Maaşlara 28 liranın altında zam yapılmıştı. Ve bu oran da o yılki enflasyon oranının altındaydı. Yani işçilerin kaybı 2007 ile sınırlı kalmadı. 2008 yılında da AGİ ile maaşlarımız yüksek gösterildi.

Meseleyi biraz kavrayan bir işçi AGİ'nin asgari ücretin dışında olması gerektiğini çok rahat anlayacaktır. Yıl-

lar geçtikçe asgari ücret AGİ ile beraber anılmaya başlandı ve vergi iadesi ile elde edilen kazanç göz göre göre işçilerin elinden alındı.

Öte yandan vergi iadesinin kalkması sonrasında fiş verilmesi de keyfiyete kaldı. Patronlar ve tüccarlar rahatından vergi kaçırmaya, ödememeye başladılar. Sermaye devleti de bu vergi açığını dolaylı vergiler (ÖTV-KDV) üzerinden işçi ve emekçilerden çıkartmaya yöneldi. Bu da AGİ uygulamasının dolaylı bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor.

Başlıktaki sorunun yanıtına gelince, elbette asgari ücret AGİ'den ayrı tutulmalıdır, dolayısıyla 2019 yılı için asgari ücret net 1.829 liradır. Bu rakamdan fazlasını telaffuz edenler, işçi sınıfını kandırmakta, ona kazanılmış haklarını unutturmak istemektedirler.

Asgari ücrete sefalet zammı: 2 bin 20 TL

2019 yılı için asgari ücret 25 Aralık'ta yapılan son görüşmeyle yine sefalet ücreti olarak belirlendi. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, 2019'da uygulanacak asgari ücreti oybirliğiyle 2 bin 20 TL olarak belirlediklerini açıkladı.

Sermayedarlar kısa sürede sefalet zammından duydukları memnuniyeti dile getirmeye başladı. **Anadolu Ajansı Finans Masası'na** konuk olan **TÜSİAD** Başkanı Erol Bilecik, asgari ücrete yapılan sefalet zammıyla ilgili "İş dünyası için asgari ücret tespitinin 2 bin 20 TL olması çok olumlu bir gelişme oldu" diye konuştu.

Asgari ücret görüşmelerinde masada yer alan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (**TİSK**), "Türkiye'nin rekabet gücüne zarar vereceği", "Enflasyon ve krizle mücadele hedeflerinden sapma olacağı" gerekçeleriyle 2 binli rakamları fazla bulduğunu açıklamıştı. 25 Aralık'taki görüşmede sefalet zammını "Beklediğimizden fazla oldu" diye değerlendiren TİSK sözcüleri, buna karşın asgari ücretin kendilerine yük olmadığı itirafında bulundu.

Görüşme masasında sözde "işçileri temsilen" yer alan **Türk-İş Başkanı Ergün Atalay** yeni asgari ücret tutarının "mükemmel olmadığını" söyleyerek "En azından 2 bin TL'yi geçti" diye konuştu. 2 bin 20 TL'lik asgari ücretin "kabul edilebilir" olduğunu söyleyen Atalay, cumhurbaşkanına ve patron temsilcilerine

de teşekkür etti.

Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan "mevcut ekonomik şartlarda makul, kabul edilebilir" açıklamasında bulundu. Hükümetin dayattığı sefalet zammını yandaş basın aracılığıyla işçilere kanıksatma gayreti gösteren Arslan, Türk-İş'e laf söyleyerek asgari ücretlilerin duygularının istismar edildiğini, beklentilerinin yüksek tutulduğunu ve yapılan zammın bu nedenle işçiler üzerinde burukluk yarattığını savundu. Zammın enflasyon oranının üzerinde olduğu çarpıtmasına başvurdu.

DİSK Yönetim Kurulu adına Genel Başkan Arzu Çerkezoğlu tarafından ya-

pılan yazılı açıklamada ise "2019 asgari ücreti geçim ücreti olmadı" denildi. Asgari ücretin belirlenmesinde işçinin sadece kendisinin değil ailesinin de hesaba katılması gerektiğine değinilen açıklamada "Belirlenen asgari ücret ile tek kişinin bile geçimini sağlaması mümkün değildir" vurgusu yapıldı. Asgari ücretin, TÜİK'in açıkladığı "asgari yaşam tutarı" olan 2.213 TL'nin yine altında kaldığına dikkat çekilen açıklama şu ifadelerle sona erdi: "Asgari ücretli bir kez daha ekonomik büyümeden pay alamamıştır. Son 20 yılda reel asgari ücret, kişi başına reel milli gelire göre yüzde 20 oranında gerilerken, işçiler aleyhine eşitsizlik büyümüştür. Bir kez daha büyümeden işçilere pay vermeyen 2019 asgari ücreti ile eşitsizlikler daha da büyüyecektir."

Kriz derinleşiyor, işsizlik büyüyor

Kapitalist üretim sürekli bir yedek işgücü ordusuna, yani işsizlere ihtiyaç duyar. Marx bu durumu şöyle ifade eder: "... işçi nüfusu, bizzat kendisi tarafından üretilen sermaye birikimi ile birlikte, giderek büyüyen bir ölçüde, kendisinin görelî artık nüfus haline getirilmesinin araçlarını da üretiyor. Bu, kapitalist üretim tarzına özgü bir nüfus yasasıdır; (...) bu artık nüfus da, tersine, kapitalist üretimin kaldırıcı, kapitalist üretim tarzının bir varlık koşulu haline gelir."

Makineleşmenin ve teknolojinin gelişimi üretim süreçlerinde büyük hız ve verim sağlarken, bu, işçilere bir yandan yoğun emek sömürsü olarak diğer yandan da işsizlik olarak geri döner. Çünkü gelişmiş teknik, işgücüne olan talebi nispi olarak azaltırken, kapitalistler de işsizler ordusunu neden göstererek üretimdeki işçiyi hem daha ucuza hem de daha yoğun şekilde çalıştırma imkânı elde ederler. İşsizlik kapitalist üretim tarzının doğrudan bir sonucu olarak yaşanır.

Kriz gibi yine kapitalizmin işleyişinden kaynaklanan dönemlerde işsizlik daha da artmaktadır. Kapitalizmin tarihine bakıldığında, toplumsal üretimin plansız ve anarşik gelişmesinin bir sonucu olarak, sıklıkla kriz dönemlerine rastlanır. Her kriz döneminde sermayenin krizi atlama yönteminin faturayı işçi sınıfına yüklemek olduğu görülmektedir. İşsizlik dışında güvencesiz ve esnek çalışma biçimleri patronların krize karşı "mücadeleden" anladıkları istihdam biçimleridir. Kriz dönemleri geçse bile krizi fırsata çevirecek bu çalışma biçimleri kalıcılışmakta, yaygınlaşmaktadır. İşçi hareketinin gelişkin, sendikal örgütlülüğün güçlü olduğu

süreçlerde işçi sınıfı emeğini korumak adına verdiği mücadele sayesinde, sermayenin bu tip saldırılarına karşı duruş sergileyebilmektedir.

Günümüz Türkiye kapitalizminin içinde olduğu kriz tablosuna bakıldığında da sermaye sınıfının yine aynı yöntemlere başvurduğu, krizi işçi ve emekçilere fatura ederek atlama arayışında olduğu görülmektedir. Sermayenin bir yürütme organı olarak devlet, bu konuda gereken teşvik ve kolaylıkları sağlamaktadır. Bunun sonuçları ise işsizler ordusunun her geçen gün çoğalması, ücretlerin düşmesi, artan hayat pahalılığı sayesinde işçi ve emekçilerin topyekûn sefaletle sürüklenmesidir.

Son dönem açıklanan işsizlik oranları Türkiye kapitalizminin kriz tablosunu net bir şekilde ifşa etmektedir. TÜİK'in Eylül ayı işsizlik rakamlarına göre yüzde 10,6 olan dar tanımlı standart işsizlik, 0,8 puan artarak, Eylül 2018'de yüzde 11,4'e çıkmıştır. DISK-AR'ın TÜİK verilerine göre hesaplanmış olduğu geniş tanımlı işsiz sayısı 6,4 milyona yaklaşmıştır. Burada TÜİK gibi devlet kurumlarının işsizlik rakamlarını belirlemede kullandıkları yanıltıcı yöntemleri de göz ardı etmemek gerekiyor. Zira bu devlet kurumları işsiz tanımını daraltarak ele almakta örneğin ev kadınlarını, öğrencileri, iş bulma ümidi olmayanları, mevsimlik çalışanları, engellileri işgücüne dâhil etmediğinden işgücü sayılarını gerçeğin altında ifade etmektedirler. Bu nedenle gerçek işsizlik oranları daha yüksektir.

Krizle birlikte tırmanan işsizliğe ilişkin olarak işsizlik sigortası başvurularında yaşanan artış da önemli bir veridir. Ağus-

tos 2018'de 106 bin olan işsizlik sigortası başvuruları dört ayda yüzde 95 oranında artmıştır. Kasım 2018 itibarıyla başvuruda bulunanların sayısı 207 bine ulaşmıştır. Bu sayıların önümüzdeki aylarda daha da artacağına kuşku yoktur.

SEFALETTE DÜNYA BİRİNCİSİ!

Türkiye'de sefalet endeksinin 2018 yılında 47,92'ye çıktığı belirtilmektedir. Söz konusu endeks 6,5 yılda 2,3 katına çıkmıştır ve bu, AKP döneminin en yüksek oranıdır. Sefalet endeksinin yükselten gelişmeler olarak, Eylül ayında yüzde 24,52 ile 15 yılın zirvesine çıkan yıllık enflasyon ve son 17 yıldır 2001 krizi öncesi seviyelere getirilemeyen işsizlik oranı gösterilmektedir. Bu haliyle Türkiye "Kırılğan Beşli" diye ifade edilen ülkeler arasında "sefalet"te ilk sırada yer almaktadır. 2018 endeksine göre Türkiye, 47,92'lik oranla ilk sırada yer alırken, 42,02 ile Güney Afrika ikinci, 27,01 ile Brezilya üçüncü, 13,31 ile Hindistan dördüncü, 13,6 ile Endonezya beşinci sırada bulunuyor. 2017'de sefalet endeksi en yüksek ülke 39,5 ile Güney Afrika iken Türkiye 27,3'lük oranla ikinci sıradaydı. Buna göre son bir yılda Türkiye'de sefalet yüzde 75 artmıştır.

Rakamlara yansıyan gerçekler çalışını-işsiz ile birlikte işçi sınıfının büyük bir yıkıma sürüklendiğini göstermektedir. Milyonlar açlıkla, yoksullukla, sefaletle boğuşurken, bir avuç azınlık, lüks içinde yaşamaya devam etmektedir. Bu nedenle yapılması gereken tek şey, sınıfa karşı sınıf bakışıyla örgütlenmek, devrimci sınıf mücadelesini büyütmehtir.

İşsizlik maaşında da sefalet

Asgari ücrete yapılan sefalet zammı ile birlikte 2019 yılı için işsizlik maaşları da belirlendi. 2018 yılında en düşük 805 TL, en yüksek 1.623 TL olan işsizlik maaşı 2019 yılında en düşük 1.015 TL, en yüksek 2.030 TL olacak.

Asgari ücretli bir işçinin alacağı işsizlik maaşı yine en düşük seviyede olurken en yüksek işsizlik maaşını almak için brüt ücretin 5 bin 500 lira ve üstü olması gerekiyor.

İşçilerin maaşından her ay yapılan kesintilerle oluşan bu fondan işsiz kalanlara sefalet ücreti reva görülürken işten atılanların çoğu bu haktan dahi yararlanamıyor.

Birçok işçi patronların sigortalasını eksik yatırması nedeniyle son 3 yılda en az 600 gün prim ödemek ve son 120 gün kesintisiz çalışmış olmak şartlarını yerine getiremediği için bu haktan yararlanamıyor. 600 gün sigortalı olarak çalışmış olanlara 180 gün, 900 gün çalışana 240 gün, 1.080 gün çalışana ise 300 gün süre ile işsizlik ödeneği veriliyor.

Diğer yandan fonun yağması sürerken Kasım ayında fondan işsizlere 500 milyon TL, patronlara ise 1 milyar 200 milyon TL ödendi. Yılın ilk 8 ayında toplam 13 milyar 680 milyon TL olan fon giderlerinin yüzde 43'ü "teşvik ve destek" adıyla doğrudan patronlara peşkeş çekilirken, işbaşı eğitim programı adı altında da yüzde 28'i aktarıldı. İşsizlere ödenen oran ise sadece yüzde 27 seviyesinde kaldı.

3. havalimanında baskı ve gözaltı

Çalışma koşullarıyla gündemdeki yerini koruyan 3. havalimanı şantiyesinde işçiler köle muamelesi görmeye devam ediyor. Son olarak İstanbul Grand Airport (İGA) "çevrenin kirlendiği" gerekçesiyle işçilerin yemekten sonra çay içmesini yasakladı.

Ayrıca, şantiyedeki yatakhanelerinde Kürtçe müzik dinleyen 3 işçi 20 Aralık akşamı gözaltına alındı. İGA'nın alt taşeronu MNG firmasına bağlı çalıştıkları belirtilen işçiler geceyi gözaltında geçirdi. Ertesi gün İstanbul Adliyesi'ne çıkarılan işçilerden ikisi adli kontrol, diğer işçi tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkeme üç işçiyi de serbest bıraktı.

Baskı, zorbalık ve yasalara karşın

2018'de işçi ve emekçiler eylemdeydi

2018 yılı işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına dönük çok yönlü saldırıların yaşandığı ve buna geçit vermek istemeyen işçi ve emekçilerin önüne sermaye-devlet ikilisinin zor aygıtlarıyla dikildiği bir yıl oldu. Yıl boyunca her türlü hak arama eylemi "terör" muamelesi gördü.

Sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP iktidarı bu yıl da grevleri yasaklamayı ihmal etmedi. Petrol-İş sendikasının **Soda Sanayi AŞ'de** aldığı grev kararı ve 2 Şubat'ta başlayacak **MESS Grup TİS grevi** "milli güvenliği bozucu nitelikte görüldüğünden", Bakanlar Kurulu kararı ve Erdoğan'ın onayıyla yasaklandı. Buna karşın çeşitli fabrikalarda işçiler çeşitli eylemlerle çıkış yolu aradılar. Bursa'daki Doğu Pres işçileri de MESS sözleşmesi düzeyinde bir sözleşme yapma talebiyle 22 Şubat'ta üretimi durdurdular. Ocak ayının sonunda Türk Metal ve Birleşik Metal-İş benzer sözleşmelere imza attılar. Sözleşmelerin imzalanmasının ardından patronlar kitlesel işçi kıyımları gerçekleştirdiler.

2018'de emekçiler daha da yoksullaşırken kendini yakma, intihar girişimi ve soyunma gibi eylemler görüldü.

TAŞERON İŞÇİLERİNDEN EYLEM VE DİRENİŞLER

Belediyelerde çalışan taşeron işçileri neredeyse düzenli denebilecek şekilde işten atma saldırılarıyla karşılaştı. 696 sayılı KHK ile taşeron işçilerine kadro verileceği sözü ortaya atılmış ancak bunun

doğru olmadığı, belediye işçilerinin bağlı oldukları taşeronlardan belediye şirketlerine geçirilecekleri ve toplu sözleşme gibi haklarının bir süre gasp edileceği açığa çıkmıştı. Bu KHK ile getirilen "güvenlik" soruşturmaları da AKP'li olmayan emekçilerin çalışma ve hatta yaşam hakkını elinden aldı. Geçtiğimiz yıl pek çok yerde buna karşı tepkinin ve kadro talebinin ortaya konulduğu bir dizi eylemler yaşandı.

Ocak ayında İstanbul Su ve Kanalizasyon İşleri'nde (İSKİ) çalışan işçiler 3 gün iş bıraktı. **İzmir'de** belediye işçileri Mart ayında yarım günlük iş bırakma eylemi yaptı. Nisan ayında **Ataşehir Belediyesi** ve **Ege Üniversitesi** işçileri de direnişe geçti. **Beşiktaş Belediyesi'nde** "güvenlik" soruşturması bahanesiyle işten atılan işçiler belediye önünde direniş gerçekleştirdi ve haklarını aldı. Belediye işçileri 1 Ekim günü de iş bırakma eylemi yaparak 3 aydır ödenmeyen ücretlerini aldılar.

Kenan Güngördü Zeytinburnu Belediyesi'nden atıldığı işi için bugün hâlâ süren çeşitli eylemler gerçekleştirdi. Zabıta olarak atandığı **Kadıköy Belediyesi** tarafından "güvenlik soruşturması" nedeniyle 15 aydır işine başlatılmayan **Boran Atıcı**, Ağustos ayı sonunda belediye önünde oturma eylemine başladı. 6 Ekim günü belediye anlaşma sağlanması üzerine eylem sonlandı. 8 Ekim'de Şişli Belediyesi işçileri ödenmeyen ücretleri için iş bırakırken kısmi kazanım elde ettiler.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışırken hakları için dava açan işçilerle bir-

likte işten atılan **Mahir Kılıç**, geçtiğimiz yıl 13 Kasım'da açlık grevine başlamış ve Konak'ta başka işçilerle birlikte direnişe geçmişti. **Konak direnişçileri** 15 Mayıs günü direnişlerinin kazanımla sonuçlandığını ve işe geri döndüklerini açıkladılar. Buna karşın belediyenin hazırlanan protokole uymaması nedeniyle işe başlatılmayan Kılıç direnişini 30 Temmuz günü CHP Genel Merkezi önüne taşıdı. Kılıç'ın talepleri ancak burada sürdürdüğü açlık grevinin 67. gün olan 17 Kasım'da kabul edildi.

Aydın Büyükşehir Belediyesi'nde işten atılan Sosyal-İş üyesi otobüs şoförleri 13 Temmuz günü belediye önünde direnişe başladı. Direniş sürüyor. İstanbul'daki **Bakırköy Belediyesi** işçileri Mayıs ayında, CHP'li **Avçılar Belediyesi** işçileri sürekli hale gelen ücretlerinin ödenmemesi sorununa karşı yıl içinde çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

İstanbul'daki **Sarıyer İlçe Sağlık Müdürlüğü'ndeki** işinden "güvenlik soruşturması" ve "arşiv araştırması" gerekçesiyle atılan **Türkan Albayrak** 3 Eylül günü kurumun önünde başladığı direnişini hâlâ sürdürüyor. Albayrak onlarca kez gözaltı saldırısıyla karşılaştı.

2018 İNŞAAT İŞÇİLERİ İÇİN HAREKETLİ GEÇTİ

İnşaatlar da emekçilerin haklarının rutin olarak gasp edildiği yerler olmaya devam etti. 3. havalimanı işçilerinin eyleminin ardından bu işkolundaki sorunlar

ve eylemler daha görünür olmaya başladı.

Tahta kuru dolu yatakhaneler, uzun servis kuyrukları, iş cinayetleri ve kölece çalışma koşullarına karşı yaptıkları eylemlerle gündeme gelen **3. havalimanı** inşaatı işçilerinin mücadelesi yalnızca gündeme geldikleri tutuklanmalarına yol açan eylemle sınırlı değildi. İşçiler yıl boyunca çalışma ve barınma koşullarının düzeltilmesi, ödenmeyen ücretlerin ödenmesi gibi taleplerle bir dizi eylem gerçekleştirmişti. 14 Eylül sabahı ise kitlesel şekilde harekete geçerek talep listelerini oluşturan işçilerden yüzlerce sabaha karşı jandarma tarafından koğuşlarına yapılan baskınla gözaltına alındı ve aralarında sendika yöneticilerinin de olduğu 30'u aşkın inşaat işçisi tutuklandı. Tüm tutuklu işçiler ve sendikacılar 5 Aralık günü görülen duruşmada serbest bırakıldılar. Havalimanı şantiyesinde ise geçici ve göstermelik değişiklikler haricinde eylem yol açan koşullar ve buna karşı işçilerin eylemli tepkileri sürüyor.

Haziran ayında İstanbul **Sabiha Gökçen Havalimanı'ndaki** metro inşaatı işçileri iş bırakarak haklarını elde ettiler. **Kocaeli Şehir Hastanesi** inşaatında BBS taşeron firmasında çalışan işçiler 3 aydır ödenmeyen işleri için 17 Ekim günü eyleme geçerken, bir kısmı da vince çıktı. **Bilkent Şehir Hastanesi** inşaatı işçileri 7 Kasım'da 2,5 aylık ücretleri için iş bırakıldılar. Ankara'daki **Etlik Şehir Hastanesi** inşaatında çalışan işçiler yılın çeşitli zamanlarında ödenmeyen maaşlar, sağlık-

sız yemekler için eyleme geçtiler. **DKY İnşaat Business** Kartal şantiyesi işçileri de Kasım ayında hakları verilmeden işten atılmalarına karşı vince çıktı. Ankara Mamak'ta bulunan **TOKİ**'ye bağlı inşaatta çalışan işçiler aylardır ödenmeyen hakları için Kasım ayı sonunda direnişe geçtiler. İşçilerin haklarını araması "yasak" gerekçesiyle engellenirken, defalarca gözaltına alınan işçilerin direnişi sürüyor. İstanbul Hadımköy'deki **Beykent Üniversitesi** inşaatında, Bostancı'daki **Köroğlu İnşaat**'ta, **Kiler GYO**'da da eylemler gerçekleşti. Denizli'de toplu konut inşaatında çalışan işçiler 3 aylık maaşları için vince çıktılar.

İŞTEN ATMALARA KARŞI VE SENDİKA HAKKI İÇİN DİRENİŞLER

İşten atmalara karşı işyeri önlerinde de birçok eylem ve direniş gerçekleşti.

Karabük'te Birleşik Metal-İş üyesi **Uyar Çelik** işçileri 2018 yılının ilk günlerinde sendikali çalışma hakları için fabrika önünde direnişteydi. Antep'te TÜMTİS üyesi **Babacanlar Kargo** işçileri, 2017 yılında başladıkları direnişlerini 2018'de de sürdürdüler. Bursa'daki Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan **Pakkens Valf AŞ**'de sendikali olduğu ve arkadaşlarını sendikali olmaya çağırdığı için işten atılan TOMİS Genel Merkez Yöneticisi **Ahmet Nurhak Erbay** Ocak ayında başladığı direnişinde polis saldırılarıyla karşılaştı. Bursa'daki Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan **Harpüt Kinteks** fabrikası işçileri Öz İplik-İş sendikasına üye oldukları için 75 işçinin işten atılmasına karşı Ocak ayında fabrika önünde bekleyişe geçtiler. İstanbul'daki Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Dev Turizm-İş sendikası üyesi **Ayfer Dişkaya** iki gün işe gelmediği bahanesiyle işten atılmıştı. Başhekimlik önünde 51 gün boyunca direnen Dişkaya 1 Şubat günü direnişini sonlandırarak mücadelesini

farklı şekillerde sürdüreceğini beyan etti. Gebze'deki **Aygaz** fabrikasında işten atılan Çağdaş isimli işçi 1-2 Ağustos tarihlerinde yaptığı direniş sonucu tazminatını aldı. Türk Metal'in ayarladığı yalancı şahitlere dayanarak işten atılan Sinan Duman da 19 Kasım günü Aygaz önünde direnişe başladı. Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki (GOSB) **Linde Gaz**'da tazminatsız olarak işten atılan İbrahim Sabak Eylül ayı başında direnişe başladı. İstanbul Bağcılar'daki **Paksan** fabrikasından atılan işçiler 1 Ağustos'ta direnişe başladılar. İstanbul Yenibosna'daki **DHL Express**'te TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan işçilerin kapı önünde süren direnişi yeni yıla 160'lı günlerinin sonunda girdi. Temmuz ayında direniş kazanırken TİS aşamasına geldiği açıklandı. İzmir'deki **TARİŞ** fabrikası işçilerinin DİSK'e bağlı Gıda-İş'e üye olmaları üzerine işten atma saldırısı yaşandı. 7 Kasım günü fabrika önünde yapılmak istenen protesto eylemine polis saldırırken ertesi gün işçiler direnişe başladı. Direniş sürüyor. Sendikalaştıkları için Muğla ve Urfa **Tuvtürk** ile Eskişehir **Reysaş**'ta işten atılan Nakliyat-İş üyesi işçiler sendikali olarak işlerine geri dönebilmek için direnişlerine devam ediyorlar. Reysaş Taşıt Muayene İstasyonları İşletim AŞ işçileri, Nakliyat-İş sendikasının çoğunluk olduğunun tespiti üzerine Nisan ayında mücadelelerini kazanımla sonuçlandırmıştı. İstanbul'da **Kod-A Bilişim** şirketinde çalışan işçilerin Sosyal-İş'te örgütlenmesine karşı patron işten atma ve sürgün saldırısını devreye soktu. İşçilerin buna karşı geçtiğimiz yıl Ekim ayında şirket önünde başlattığı direniş 2018 yılında sona erdi. GOSB'daki **Flormar** fabrikasında işçiler Petrol-İş sendikasına üye oldukları için işten atılmalarına karşı Mayıs ayında direnişe başladı. Sermaye devletinin çadırı, pankart, müzik yayını gibi direnişin görünürlüğünü arttıran araçların kullanılmaması gibi yasaklarıyla

karşılaşan işçilerin fabrika önündeki direnişleri sürüyor.

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle birlikte buralarda çalışan işçiler kıyıyla karşı karşıya kaldı. Birçok ilde işten atmaya tepki olarak çeşitli eylemler yapıldı. **Cargill**'in Bursa'daki fabrikasının işçileri Nisan ayından bu yana direnişler. Direnişlerini İstanbul'daki Cargill genel merkezi önüne yürüyüşle büyüten işçiler gözaltı saldırılarıyla karşılaştılar. Mart ayında Tekirdağ'daki Türk Metal üyesi **Prettl Endüstri** işçilerinin eylemi sonucu, atılan işçiler geri alındı ve toplu sözleşme talepleri kabul edildi. Mart ayının sonunda Amasra'da, Nisan ayında Cengiz Holding'in işten attığı işçiler Murgul'da çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. İstanbul'daki Özel **Ethica İncirli Hastanesi**'nde işten atılan **Derya Koçak** 20 Haziran'da direnişe başladı. Koçak 5 Temmuz'da tüm haklarını alarak direnişini kazanımla sonuçlandırdı. Petrol-İş sendikasına üye oldukları için İstanbul Hadımköy'deki **Akkim Yapı Kimyasalları**'nda işten atılan işçiler 234 gün boyunca fabrika önünde direndi ve 21 Mart tarihinde direnişlerini sonlandırdılar. Gebze Plastikçiler OSB'de bulunan **Chinatool Otomotiv** fabrikası işçileri örgütlenerek Petrol-İş sendikasına üye olurken, patron buna engel olmak için iş kolunu metal olarak gösteriyordu. İşçiler önceki yıl olduğu gibi 2018'de de çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. Kasım ayının sonunda fabrikanın petrokimya iş kolunda olduğu mahkeme tarafından da tespit edildi. Karara itiraz edilmediği durumda sözleşme görüşmeleri ve temsilcilik seçimleri başlayacak. Çerkezköy'deki **Aygün Alüminyum** işçileri Türk Metal'e üye olmaları üzerine işten atıldı ve Temmuz ayında direnişe başladılar. Gebze'de Birleşik Metal-İş'e üye olan işçiler **BBS Metal** patronu tarafından işten atılmaları üzerine 12 Eylül günü direnişe başladılar.

KAMU EMEKÇİLERİ DİRENİŞTEYDİ

15 Temmuz darbesini bahane eden

AKP, kamuda kendisine muhalif olan veya kendisinden olmayan kim varsa tasfiye etmeye girişti. KHK saldırılarıyla binlerce kamu çalışanı ihraç edildi. Kamu emekçilerinin OHAL ve KHK'larla başlayan mücadelesi 2018'de de sürdü.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin **İstanbul**'daki direnişi yeni yılla birlikte 46. haftasına girdi. Emekçiler haftanın 4 günü Bakırköy, Kadıköy ve Kartal'da oturma eylemlerini sürdürürken direnişlerini valilik gibi kurumların önüne de taşıdılar. Şubat ayında Ankara'daki OHAL İşlemleri İnceleme Komisyonu önüne yürümek isteyen emekçiler polis saldırısıyla karşılaştılar. Direnişçi öğretmen Mehmet Sarı ihraç edildiği okulundan öğrenciler ve velilerle Sokak Okulu etkinlikleri düzenledi. Direnişçiler Haziran ayından itibaren polis saldırılarına maruz kalmaya başladı. "Kaymakamlık yasağı" ve "seçim" bahaneleriyle gerçekleşen saldırılarda onlarca kişi gözaltına alındı. Direniş 70. haftasında sonlandı. İhraç edilen kamu emekçileri **Nursel Tanrıverdi** ve **Selvi Polat** ise Pazartesi günleri Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda eylemlerini sürdürmek isterken gözaltı saldırıları ve iki kez tutuklama ile karşılaştılar. Tanrıverdi ve Polat'ın eylemi sürüyor.

Ankara'daki Çankaya Toplum Sağlığı Merkezi'ndeki işinden KHK ile ihraç edilen **Mahmut Konuk**, **Yüksel** direnişçileri, **Düzce**'de ve Ankara'da Yüksel direnişçileriyle eylemler gerçekleştiren mimar **Alev Şahin**'in direnişleri sürüyor.

Ulus Deftardarlığı'ndaki işinden atılan **Cemal Yıldırım** bir yıl boyunca işyeri önünde **Zeynep Yerli** ile birlikte, sonrasında her Cumartesi günü Sakarya Caddesi'nde sürdürdüğü eylemini 23 Haziran günü sonlandırdı.

DiĞER GREV, EYLEM VE DİRENİŞLER

Antep'teki **Şireci Tekstil** işçileri Mayıs ayında yaptıkları eylemle haklarını elde ettiler. Temmuz ayında Kocaeli'deki **Dubai Port** liman işçileri, seslerini yükselt-

tiler. Bartın'ın Amasra ilçesinde Hattat Holding'e bağlı Hema maden işçileri Eylül ayında hakları için vince çıkma eylemi gerçekleştirdi. İşten atılan ve hakları ödenmeyen iki işçi 5 gün boyunca vincin üstünde sürdürdükleri direnişleri sonucu haklarını elde etti. Kasım ayında İstanbul Avcılar'da bulunan Canan Dağdeviren Yurdu'nda çalışan işçiler 5 aydır ödenmeyen maaşları için eylem başlattılar. Batman'da Taşkın Tekstil işçileri çalışma saatlerindeki değişiklik ile baskı ve hakaretlere karşı iş durdurarak taleplerini kabul ettirdiler.

Selüloz-İş üyesi Süperpak işçileri TİS'te anlaşma sağlanamaması üzerine Haziran ayında greve çıkarken, patron da lokavt ilan etti. Grevin 186. günü olan 23 Aralık'ta anlaşma sağlandığı duyuruldu. CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin ortağı olduğu İZBAN ile Demiryol-İş arasındaki TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 10 Ekim günü başlayan grev sürüyor. İstanbul Avcılar'da Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu Gripin İlaç fabrikası işçileri TİS'te anlaşamaması üzerine 28 Kasım günü greve başladılar. Grev 7 Aralık günü anlaşmayla sona erdi. Çorlu'daki Ürosan fabrikasında Petrol-İş üyesi işçiler TİS'te anlaşmazlık nedeniyle 18 Aralık günü greve başladı. Grev 7. gününde anlaşmayla sonuçlandı. Mart ayında Bursa'daki Çimtaş işçileri greve çıktı. Birleşik Metal-İş'in yetkili olduğu Kırşehir'de bulunan Çemaş Döküm fabrikasında 3 Ocak günü için alınan grev kararı öncesi patron ve sendika arasında anlaşma sağlandı. Artvin'in Cerattepe ve Murgul ilçelerindeki Eti Bakır AŞ işletmelerindeki işçiler 9 Ocak sabahı yüzde 25 zam ve iki ikramiye talebiyle greve gitti. Bolu'daki Barilla fabrikasında Tek Gıda-İş üyesi işçilerin 5 Temmuz günü başladığı grev 30 Temmuz'da anlaşmayla sonlandı. Çerkezköy'deki Fil Man Made fabrikasında DİSK Tekstil üyesi işçiler 3 Eylül günü greve çıktılar. Grev 10 Eylül'de anlaşma ile sonuçlandı. 10 Mayıs günü GOSB'daki Neşe Plastik'te Petrol-İş üyesi 230 işçi toplu sözleşmenin tıkanması nedeniyle greve başladı. Edirne Enez'de bulunan AMCOL Mineral Madencilik'te Türkiye Maden İşçileri Sendikası ile süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde ücret zammı üzerine anlaşamamasının ardından 85 işçi 6 Kasım günü greve çıktı. Hileli iflas yoluyla alacakları ödenmeden işten atılan Real Market işçileri de yıl boyunca eylemlerini çeşitli yerlere taşıyarak sürdürdüler.

Mart ayında MKE işçileri, Haziran ayında Zonguldak'taki Tat Metal işçileri zam için eyleme çıktılar.

Bunların dışında da kamuoyunda duyulan/duyulmayan birçok işçi-emekçi eylemi yaşandı.

KESK'ten krize karşı İstanbul mitingi

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) "Krize karşı emeğin haklarını savunmak" şiarıyla 22 Aralık'ta İstanbul Bakırköy'de miting düzenledi.

DİSK, TMMOB ve TTB'nin de desteğiyle Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaki miting için Dikilitaş'ta toplanılarak alana yüründü. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) "Baskı, sömürü işsizlik Krizin faturası kapitalistlere!" şiarlı pankart ile yürüyüşte yerini aldı. Dikilitaş'taki toplanma alanına iki arama noktasından geçilerek girilirken, yürüyüş yolunun çevresinde polis bariyerleriyle çevrildi.

"SORUMLUSU DEĞİLİZ, KRİZİN FATURASINI ÖDEMENECEĞİZ"

Mitingde basın açıklaması KESK Eş Genel Başkanı Aysun Gezen tarafından okundu. Kapsamlı bir ekonomik krize karşı karşıya olunduğu belirtilerek başlayan açıklamada, ülkeyi yönetenlerin ise "her şey yolunda" minvalinde açıklamalar yaptığını dikkat çekildi. Krizin derinleştirdiği yoksulluğun yanında baskı ve zor uygulamalarının da tırmandığına dikkat çekildi, sorumlu olmadıkları krizin faturasını da ödemeyecekleri vurgulandı.

"Üçte ikisi özel sektöre ve bankalara ait 467 milyar dolar dış borç 81 milyona ödetilmek isteniyor" ifadelerinin kullanıldığı açıklamada krizin, emeğe ve doğaya saldırının fırsatı olarak görüldüğüne dikkat çekildi. Kıdem tazminatının

ve kamu emekçilerinin iş güvencesinin son kırıntılarının ortadan kaldırılmaya çalışıldığına değinilen açıklamada işsizlik fonunun bankaları beslemek için kullanılmasına tepki gösterildi. Ücretleri düşük tutmak için enflasyonun düşük gösterilmeye çalışıldığının altı çizilen açıklamada, Haziran Direnişi'nden "darbe, suç örgütü" çıkarmaya çalışma çabalarına tepki gösterildi.

"BASKI, ZORBALIK, YALAN..."

Açıklamada, 'tek ses medya'dan yalan bombardımanı yapıldığı, hakkını arayanların gözaltı ve tutuklamalarla karşılaştığı belirtildi. Krizin sorumlusunun, Türkiye'yi sermaye için cazip bir ülke yapmak adına emeğin en temel haklarını gasp edenler olduğu vurgulanan açıklamada; emekçilerin zaten bedel ödediği, "fedakârlık" yaptığı belirtilerek yüksek kârları paylaş-

mayan emekçilerin krizin faturasını da ödemeyeceği vurgulandı.

Açıklamada zamların geri çekilmesi, işten atmalara son verilmesi, ücretlerdeki erimenin telafi edilmesi, KHK'ların iptali gibi talepler öne sürüldü.

Gezen'in ardından KHK ile ihraç edilen direnişçi emekçiler sahneye çıkarken "İşimizi, bugünümüzü ve geleceğimizi geri alacağız" vurgulu bir konuşma gerçekleştirildi.

Sonrasında, direnişçi işçiler adına hazırlanan açıklamayı Dev Yapı-İş Başkanı Özgür Karabulut ve Flormar direnişçisi Nurhan Güler birlikte okudu. Kriz, iş cinayetleri, krizin faturasının emekçiye keşilmek istenmesi, enflasyon gerçeklerine işaret edilen açıklamada AKP iktidarının kriz gerçeğini gizleyemeyeceği belirtildi. Açıklamada "Taleplerimizi mücadele etmeden kazanamayacağımızı biliyoruz" denildi.

İZBAN işçileri 'greve devam' dedi

Demiryol-İş Sendikası İzmir Şubesi yöneticileriyle 25 Aralık akşam saatlerinde yeniden bir araya gelen İZBAN yönetimi, ücret zammı teklifini artırdı. Yönetim, daha önce ücretler için verilen yüzde 22'lik zam teklifi, yüzde 26 bandına çekti.

Teklifi ertesi gün değerlendiren işçiler asgari ücret artışıyla birlikte yüzde 26'ya yükseltilecek zam teklifinin bir şey ifade etmediğinin altını çizdi. Yan gelirler hariç ücretlerinin asgari ücretin altında kaldığına değinen işçiler, bu yüzde 26 zam teklifinin demagoji olduğuna dikkat çekti. İşçiler diğer yan haklarla birlikte toplam yüzde 34'lük zam taleplerinin arkasında durmaya devam edeceklerini vurguladı.

Grevi karalama çabalarını sürdüren İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) Başkanı Aziz Kocaoğlu ise yeni teklif üzerinden çarpıtılmalarını sürdürdü. "Asgari ücrete yapılan zamma paralel" diyen Kocaoğlu teklifin kabul edilmesi gerektiğini iddia etti.

Taşeron firmada çalışan 7 emekli makinistle tren seferleri gerçekleştirilerek yapılan grev kırıcılığına açılan dava 24 Aralık günü Karşıyaka 1. İş Mahkemesi'nde görüldü. Mahkemede sendika avukatları, grevi kırmaya dönük bu uygulama ile İzmir halkının güvenliğinin tehlikeye atıldığını savundu.

İZBAN avukatı ise, bilirkişi raporunun hatalı olduğunu savunarak grevin kırılmasının 7 işçinin çalıştırılmasıyla müm-

kün olmadığını ve İZBAN seferlerinin devam etmesi gerektiğini öne sürdü.

Mahkeme sonucunda hakim, "ihtiyati tedbir" kararını kabul ederek, 7 taşeron işçinin uzun süre çalıştırılmasıyla seferlerin sürdürülmesinin iş güvenliği ve yolcuların can güvenliğini tehlikeye attığı sonucuna vardı.

İZBAN işçileri mahkeme kararının ardından açıklama yaparak kararı sevinçle karşılayan işçiler "Bugün görülen davada, iş güvenliği ve sağlığı uzmanı ile makina mühendislerinden oluşan bilirkişi heyetinin mahkemeye sunduğu rapor, sadece taşeron makinistler eliyle seferlerin yapılmasının iş güvenliği ve iş sağlığı açısından uygun olmadığını ispatlamış oldu" dedi.

2018 yılının siyasal tal

"15 Temmuz darbe girişimini bulunmaz bir fırsat olarak değerlendiren AKP, halihazırda toplumun üzerine dayanılmaz bir ağırlık olarak çökmüş durumda. Artık saldırgan icraatlarının ne haddi hesabı, ne de ölçüsü ve kuralı var. Olağanüstü Hal ortamında ve Kanun Hükümünde Kararnamelerle ülkeyi yönetmesi ona bu olanağı sağlamış bulunuyor. Kendisini bağlayan hiçbir anayasal ve yasal kural ya da kaide yok. Başta parlamento olmak üzere kendisini denetleyen ve dolayısıyla sınırlayabilen herhangi bir yasal güç ya da kurum da yok." **(Referandum ve devrimci sınıf çizgisi)**

Komünistlerin Şubat 2017'de yaptıkları bu değerlendirme, sermayenin vurucu gücü olan AKP-saray rejiminin niteliğini gözler önüne seriyor. Aradan geçen iki yıla yakın süreçte rejimin saldırganlığı ve kural tanımazlığı yeni boyutlar kazanmış bulunuyor. Bu durum iç politikaya olduğu kadar, dış politikaya da damgasını vuruyor.

Bu kaba saldırganlık ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, psikolojik vb., yaşamın her alanında hissediliyor. Şiddeti iyice boyutlandıran rejim, siyasal ve ekonomik krizlerinin yanı sıra bir meşruiyet krizi de yaşıyor. Zira toplumsal meşruiyeti olan bir iktidar, bu kadar tahammülsüzlük sergilemeye, kırıp dökmeye, biat etmeyenlere tehditler savurmaya, on binleri zindanlara kapatmaya ihtiyaç duymaz. Bu tablo, dinci-faşist iktidarın, yönetmek için elinde "zulmün kamçısı"ndan başka bir araç kalmadığını gösteriyor.

2018'E EFRİN İŞGALİYLE GİRDİLER

Krizlerle sıkışan dinci-faşist koalisyon, geride bırakmakta olduğumuz yılda, işçi sınıfına, emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere saldırmakla yetinmedi. Başta Kürt halkı olmak üzere bölge halkları da bu saldırganlıktan payını aldı.

Sermaye iktidarının 2018 yılına Efrîn işgaliyle giriş yapması, iç politikanın sınır ötesine taşınması anlamına geliyordu. Efrîn işgalini içeride şoven ırkçılığı kıskırtmanın fırsatına çeviren dinci-faşist iktidarın hedefi, Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmaktı. Tetikçi ola-

rak kullandığı cihatçı katil sürüleri eliyle Efrîn'i yağmalayarak, kentnin demografik yapısını değiştirerek, ilhak heveslerini ortaya koydu. Osmanlı'nın devamı olmakla övünen AKP iktidarının yayılmacı-ilhakçı hevesleri Efrîn işgaliyle daha da belirginleşti.

Efrîn işgaliyle girdikleri yıldan savaş tamlarıyla çıkmaya hazırlananlar, 2019 yılında da, içeride sosyal yıkım ve faşist zorbalığa, bölgede işgalci-yayılmacı savaflara devam edeceklerinin işaretini vermiş bulunuyorlar.

KRİZ KORKUSU VE ERKEN SEÇİM

Efrîn işgaliyle tırmandırılan dinci-şoven ırkçılık saray rejimine kısa süreli soluk aldırma da, AKP, şefi ve dalkavukları diken üstündeydiler. Zira tüm veriler ekonomik krizin kapıda olduğuna işaret ediyordu. Saray rejiminin "uzman takımı" ekonomik krizin kaçınılmaz olduğunu gizlemeye çalışsa da, minareyi kılıfına uydurmak giderek zorlaşıyordu.

Ekonomik krizin yaratacağı sosyal yıkımın kaçınılmaz olarak seçim sandıklarına yansıtacağını bilen dinci-faşist koalisyon, MHP şefi aracılığıyla baskın seçimleri gündeme getirdi. Bahar aylarında seçime odaklanan saray rejimi, krizin daha yıkıcı bir biçimde gelmesine zemin hazırlayan önlemlerle seçimleri atlatma taktiğine sarıldı.

BASKIN 24 HAZİRAN SEÇİMLERİ

24 Haziran seçimleri saray rejimi için

kritik önemdeydi. Zira hile ve hırsızlıkla kazanılan referandum hamlesinin tamamlanması için bu seçimin de kazanılması gerekiyordu. Bu amaçla %95'i beslemelerden oluşan düzen medyası seferber edildi. AKP şefinin toplumu taciz eden nutukları, saraya biat eden MHP şefinin ırkçı histerilerinin öne çıktığı bir seçim kampanyası yürütüldü.

İşin kolay olmadığını bilen AKP-MHP koalisyonu "millet ittifakı" safsatasını ortaya attı. Oysa biliniyor ki, "Türkiye'de, sosyal uyanış ve mücadele ile belirlenen 1960'lı yıllardan itibaren, gericiliğin bu iki türü, dinsel gericilik ile şoven milliyetçilik, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi tarafından bir arada ve iç içe kullanıldı. Sosyal uyanışa ve mücadeleye karşı bir barikat, daha genel planda devrime karşı birer dalgakıran olarak..." **(Tarihsel temelleriyle Türkiye'de dinsel gericilik)**

Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin vurucu gücü olan AKP-MHP koalisyonunun "millet ittifakı", tüm çırpınılara rağmen seçimlerde hedeflenen etkiyi yaratamadı. Kibleleri emperyalizm olanların "yerli-millî" söylemlerine toplumun yarısından fazlası itibar etmedi.

DİNCİ-FAŞİST KOALİSYON: SAHTE VAATLER, HİLE, HIRSIZLIK VE TEHDİT

24 Haziran'da hem sermayenin tek adama dayalı dikta rejiminin başı, hem milletvekilleri seçilecekti. Tüm veriler AKP şefinin kazanma şansının olmadığına işaret ediyordu. Sarayın stepnesi

MHP parçalanmış, oy oranı %5'lerin altına düşmüştü. Bundan dolayı "millet ittifakı" sahte vaatlerde sınır tanımadı. Yanı sıra her türlü kirlî yol ve yöntemi kullandı. Sonuçta sandıklardan çıkan oyların, burjuva hukukunun paspasa çevrildiği bir rejimde, seçim sonuçları açısından çok da önemli olmadığı görüldü.

Bilgisayar Mühendisleri Odası tarafından yapılan araştırma, 24 Haziran seçimlerinde 10 milyon oyun yönünün değiştirildiğini saptadı. Ancak bu sayede "seçim zaferi" kazanılabildi. Yani seçimlerin sonucunu belirleyen "milletin iradesi" değil, hile, hırsızlık ve bunun yetmediği yerde tehditler oldu. 24 Haziran seçimleri, kitleler açısından her bakımdan tartışmalı ve şaibeli bir seçim olarak geride kaldı.

"CUMHUR İTTİFAKI"

CHP'nin başını çektiği düzen partilerinin "cumhur ittifakı" iddialı bir başlangıç yapsa da, seçim hileleri karşısında çapsızlığını gösterdi. Saray rejiminin kaba seçim hilelerini bilmelerine rağmen, dış göstermesi karşısında korkarak geri çekildiler. Kendilerine verilen oyları savunma gücü ve iradesinden yoksun olduklarını gösterdiler. Bu tutum hezimete uğramış dinci-faşist koalisyonla "ucuz zafer" kazandırdı.

Böylece bizzat düzen muhalefetinin marifetiyle dinci-faşist ittifak, referandum sürecinde ağırlaşan meşruiyet krizini görüntüde aşarak, erken seçim üzerinden hedeflediği sonucu elde etmiş oldu.

Blosundan yansıyanlar

CHP, DÜZEN MUHALEFETİNİN KRİZİ

Bu seçimlerde CHP'nin adayı Muharrem İnce'nin İstanbul, İzmir, Ankara mitingleri Türkiye tarihinin tanık olmadığı bir kitlelilikte gerçekleşti. Toplumun küçümsenemeyecek bir bölümünün dinci-faşist iktidara karşı biriken tepki ve öfkesi kendini dışa vurdu. Alabildiğine heterojen bu kesimi harekete geçiren gerçekte İnce değil, AKP gericiliğinin yenilebileceği inancıydı. Ancak, CHP'nin adayı, sergilediği dinamizm dışında, toplumun temel sorunlarına ilişkin hiçbir şey söyleyemedi. Dinci gericiliğin kendisini çektiği sahada, kitlelerin geri eğilimleri üzerinden politika yapmaya soyunduğu halde, belli duyarlılıklar üzerinden alanları dolduran kitlelerin ötesine geçebilen anlamlı bir oy desteği elde edemedi.

Bu yeni bir durum değildir. "Sosyal demokrasi" ile hiçbir bağı kalmayan, sol düşünce ve değerlere alabildiğine yabancılaşan, sosyal demagoji bile yapamayan bir ana muhalefet partisi gerçeğinin gerisinde düzenin çok yönlü krizi vardır. Sözde "sosyal-demokrat" CHP ve adayı, pek çok açıdan elverişli koşullara rağmen, dinci-faşist ittifakın etki alanındaki emekçi kitlelerin karşısına sosyal sorunlar üzerinden çıkma gücü bulamamakta, düzenin krizi "sosyal demagoji" olanağını elinden almış bulunmaktadır. Geriye, iktidardaki gericiliğin belirlediği ve çizdiği sınırlarda bir muhalefet kalmaktadır.

HDP İLE MÜTTEFİKLERİ: BOYLU BOYUNCA PARLAMENTARİZM

Seçim oyununun bir parçası olan HDP ile onun bayrağı altında toplanan Türkiye solunun önemli bir kesimi, parlamentarizme her zamankinden daha çok angaje oldular. Cumhurbaşkanı adaylarının hapsede "siyasi rehine" konumunda olmasına rağmen, sistemle ilgili boş hayaller yaymayı sürdürdüler.

HDP ile müttetikleri düzenin temsili kurumlarının burjuva ölçülere göre bile saygınlığının yerlerde süründüğü bir dönemde, temelsiz vaatlere dayalı bir seçim çalışması yürüttüler. Oysa hezimete uğradığı 7 Haziran seçimlerinin sonuçlarını tanımayan AKP iktidarı, Türkiye'de "olağan seçim" dönemini kapatmıştı.

Nitekim 1 Kasım seçimlerini Kürt halkına karşı kirliliği azdırarak, referandumu ise aleni bir hileyle kazanmıştı. Referandumdan sonra "hukuksal" bir kılıfa kavuşan "partili cumhurbaşkanlığı" sistemiyle, parlamentonun "incir yaprağı" rolü de büyük ölçüde ortadan kaldırıldı.

Bu ortamda gerçekleşen 24 Haziran seçimlerine büyük vaatlerle hazırlanmak, ona angaje olan sol güçler bir yana, Kürt hareketi açısından da anlaşılabilir bir durumdur.

KORKU, SALDIRGANLIK, DİNCİLEŞTİRME...

AKP-MHP koalisyonu, umduğundan kolay bir "seçim zaferi" kazandı. Buna dayanarak iddialı bir şekilde "ilk yüz günlük hedefler" ilan etti. Ancak, "ilk yüz günün hedefleri" bir yana, krizin yıkıcı sonuçları çok geçmeden işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkılmaya başladı.

Başka türlü davranmaları da mümkün değildi. Zira saray rejiminin sermaye ve emperyalizme hizmet etmek dışında bir icraata imza atması mümkün değildi. Nitekim, bütün asalak kapitalistler sınıfının çıkarlarını koruma konusundaki kararlılığını kriz vesilesiyle ispatladı.

Krizi emekçilerin sırtına yıkmanın yaratacağı sosyal tepkiden korkan saray rejimi, elinde kalan son yönetme aracına, baskı ve şiddete sarıldı. Hak arayan işçilere, sendikacılara, ilerici devrimci güçlere, gazetecilere, aydınlara azgınca saldırdı. Zira, sosyal mücadele dinamikleri henüz bütünsel bir nitelikte olmasa

da, dinci-faşist rejime sonunu kimin getireceğini hatırlatıyor.

Salt kaba şiddetle uzun süre iktidarda kalmanın mümkün olmadığını farkında olan saray rejimi, sistemli bir dincileştirme kampanyası yürütüyor. Bu saldırgan kampanyanın öncelikli hedefi küçük çocuklar ve öğrencilerdir. Yanı sıra medreseler, dinci vakıf yurtları, kuran kursları ve daha birçok kurum aracılığıyla gelecek nesillere yönelen sistematik saldırı devam ediyor. Körpe zihinleri zehirlemek amacıyla yürütülen bu kampanya, saray rejimine biat etmiş bir nesil yaratmayı hedefliyor.

ÇIKIŞ YOLU SOSYAL MÜCADELENİN YÜKSELTİLMESİDİR!

Saray rejimi bir kâbus gibi ülkenin üzerine çökmüş durumda. Ekonomik krizin derinleşmesi bu durumu daha vahim hale getiriyor. Bu ise krizin faturasını ödeyen işçi ve emekçilerin öfkesini artırıyor. Henüz yerel sınırlarda kalsa da, işçiler birçok kentte ve farklı sektörlerde hakları için mücadeleye yöneliyor.

Bu mücadele henüz bütünsel bir boyut kazanmış değil. Öne çıkan taleplerin politik olduğu da söylenemez. Ancak çelişki ve çatışmayı yaratan kapitalizm ve onun saray rejimi toplumsal sorunları çözmekten acizdir. Bu ise sosyal mücadelelerin daha sert, daha kitlesel, daha yaygın ve militan bir nitelik kazanmasını kaçınılmaz kılıyor. Çünkü, "Sosyal mücadelenin, sosyal çatışmanın önüne hiçbir güç geçemez. Bu dizginlenebilir, gecikti-

rilebilir, bir dönem için saptırılabilir. Ama o su gibidir, kendi yatağını bulur." (Türkiye'de dinsel gericilik)

Din istismarcılığının ve savaş tamtamlarının çalınmasının esas amacı, emekçileri dinci-gerici ve ırkçı-şoven ideoloji ile sersemletmektir. Toplumda dikey yarılmanın derinleştiği koşullarda, burjuvaziyi ve onun rejimini rahatlatabilecek şey emekçilerin bu zehri yutmalarıdır. Ama krizin ağır bir sosyal yıkım yarattığı koşullarda bu eskisi kadar kolay değil.

Sınıfın yerellerde devam eden eylemlerinin geliştirilip birleştirilmesiyle yaratılacak sosyal bir hareketlilik, dinci-şovenizmi sınıfın bilinç dünyasından sökmüş atmanın olmazsa olmaz koşuludur. Sosyal mücadelelerle hakkını arayan, onurunu korumak için eyleme geçen işçiler ve emekçileri, gerici ideolojilerin tuzağına düşürmek kolay olmayacaktır.

Emekçilere saldıran, dikey yarılmayı derinleştiren rejime karşı alınacak devrimci tutum nettir: "Sorunun sınıfsal anlamını ve önemini ön plana çıkarmak ve bunu her yolla işçilerin gündemine sokmak bu nedenle fazlasıyla önemli ve önceliklidir. Sınıf devrimcileri, devrim umudunu işçi sınıfına bağlamış tüm devrimciler, öncelikle bunu yapmalı, ama tüm öteki kesim ve katmanların bu saldırı karşısında özellikle kendini gösteren ilerici duyarlılıklarını da her açıdan önemsemeli ve desteklemelidirler." (Referandum ve devrimci sınıf çizgisi, Şubat 2017)

Avrupa Birliği: “Refah toplumları”ndan sefalete

D. Meriç

Dünya Çalışma Örgütü'nün (ILO) 2017-2018 yılına ait verileri emperyalist kapitalist barbarlığın yarattığı yıkım tablosunu en çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır.¹ Açıklanan verilere göre dünya çapında durum şudur:

- 767 milyon insan günde 1,90 dolarla yaşamak zorunda.

- Çalışanların %10'unun günlük kazançları 2 doların altında.

- 2 milyardan fazla insan içecek temiz su bulamazken, günde bir öğün yemekle yaşamak zorunda.

- Yıllık 37 milyon anne, hamilelik sürecinde veya doğum sonrası ölüyor.

- Yılda 5,9 milyon çocuk daha 5 yaşına gelemeden, çok basit ve önlenebilir hastalıklardan dolayı yaşamını yitiriyor. 152 milyon çocuk yoksulluk nedeniyle çalışmak zorunda.

- Çalışabilecek durumdaki 1,1 milyar insan işsiz.

- 5,2 milyar insan her türlü sosyal güvenceden yoksun. 2,6 milyar insan sağlık hizmetlerinden yararlanamıyor...

KAPİTALİZM YOKSULLUK, AÇLIK, SEFALET VE SAVAŞ DÜZENİDİR

Bu manzara servet-sefalet uçurumuyla tamamlanıyor. İstatistiklere göre dünyadaki 6 kişinin sahip olduğu servet 3,6 milyar insanın sahip olduğu servetten daha fazladır. Dünya nüfusunun %1'inin serveti geri kalan %99'un toplam servetine eşitlenmiştir.

Yukarıdaki bu gerçekler, “sosyal adalet, refah toplumları, barış, savaşların sonu” vb. yalanlarla kutsanan ve tarihin sonu olarak ilan edilen kapitalizmin, yeryüzünde yaşayan milyarlarca insana dayattığı barbarlığı bütün bir açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Emperyalist dünya düzeninin önemli ve hegemon bir bileşeni olan, ayrıca dünya genelinde üretimin dörtte birini gerçekleştiren Avrupa Birliği (AB) ülkelerindeki tablo da çok farklı değildir. Dünyanın “refah toplumları” olarak gösterilen bu ülkelerin işçi ve emekçilerinin önemli bir kesimi, kendi elleriyle yarattıkları muazzam zenginliklere rağmen, işsizlik, yoksulluk, açlık ve sefalet içerisinde yaşamaktadırlar. Dünyanın en zengin bölgesi olarak bilinen AB'ye bağlı ülkelerde yaşayan 500 milyon insan, dünya genelindeki bu karanlık tablodan nasibini fazlasıyla

almaktadır. AB'nin resmi bir kurumu olan Eurostat Pressestelle tarafından 16 Ekim 2018 tarihinde kamuoyuna açıklanan kapsamlı bir raporla² bu durum, bizzat AB sözcüleri tarafından itiraf edilmektedir.

Üzerinde yapılan tüm manipülasyonlara rağmen rapordaki en dikkat çekici nokta, birlik üyesi ülkelerde %22,5'leri aşan yoksulluk oranıdır. 2017 yılı için verilen bu rakam, birlik üyesi ülkelerin genelinde 113 milyon insanın sefaleti anlamına gelmektedir. Bu sefaletin tek tek bazı ülkelerdeki boyutları ise şöyledir: Bulgaristan %38,9, Romanya %35,7, Yunanistan %34,8, İtalya %28,9, İspanya %26,6, Almanya %19, Hollanda 17,0%, Fransa %17,1, Danimarka %17,2, Çekya %12,2, Finlandiya %15,7.

Yine Eurostat verilerine göre, AB ülkelerinde 16 yaşından küçük her dört çocuktan birisi (22 milyon çocuk) yoksulluk içerisinde yaşıyor. İşsizler, emekliler, göçmenler ve boşanmalar sonucu çocuklarıyla yalnız yaşamak zorunda kalan kesimlerde yoksulluk oranı yüzde 60'ları geçmektedir. İşsizliğin 20 milyonları aştığı, evsiz ve sokakta yaşayanların yüz binlerle ifade edildiği, yoksullara ücretsiz hizmet sunan aşevlerinin sayısının on binleri aştığı, uygar ve zengin kıtanın durumu budur.

AB EMPERYALİZMİNİN SALDIRGANLIĞI

Bilindiği üzere bu tablo uzun on yılların saldırıları sonucu yaratılabildi. Emperyalist kapitalizm, 1970'li yıllarda baş gösteren resesyon ve krize karşı neo-liberal saldırı politikaları geliştirdi. Yılların mücadeleleriyle elde edilmiş birçok kazanım bu saldırılara hedef oldu. En

başta da işçi ve emekçilerin örgütlenme ve grev hakları kullanılamaz hale getirildi. Her şeye rağmen direnç gösteren sınıf dinamikleri ve mücadele geleneği ise tekeli kapitalizmin finanse ettiği işçi aristokrasisi ve bu kesimden güç alan sendika bürokrasisi eli ile işsiz hale getirilip boşa düşürüldü. Bu saldırı dalgasına en başından itibaren polis devleti uygulamaları eşlik etti. Öte yandan Sovyetler Birliği'nin yıkılışından güç alan sol liberallerin ve reformistlerin sosyalizm ve devrim davasına yönelik ideolojik ve kültürel saldırıları dünya burjuvazisine ek imkanlar sundu.

Tüm bunların bileşkesi, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerde moral bozucu ve yıkıcı etkiler yarattı. Sermaye için çok verimli olan bu zemin üzerinden işçi ve emekçiler, çok kapsamlı saldırılara karşı savunmasız kaldılar. Emperyalist yayılmacı bir güç olan AB'ye üye devletler ve egemen tekeller, geçmişte sınıf mücadelesi sonucunda vermek zorunda kaldıkları kazanımlara o günden bu yana saldırıyorlar. Geline yerde saldırının dozu artmış, daha fazla zenginlik, daha fazla egemenlik hırsı karşısında ayak bağı olarak görülen tüm temel haklar saldırının hedef tahtasına çakılmıştır.

Zira AB, günümüz dünyasında emperyalistler arasında paylaşılmış olan pazarlardan, ulaşılmış olduğu sermaye birikimi ve gücü oranında pay istemektedir. AB sözcülerine göre “dünya ekonomisi içerisindeki gücü ve ulaşılmış olduğu düzeyin gereği olarak Avrupa Birliği her alanda bu düzeye uygun bir statü ve hak ettiği yeri talep etmekte, bu amaçla kartların yeniden karılması gerekmektedir.” AB parlamentosunda açıkça dile getirilen bu eğilim, dünyanın öteki emperyalist güçlerine meydan okuma anlamına geldiği

kadar, kendi halklarına karşı da bir savaş ilanını aslında.

AVRUPA'DA YOKSULLUĞUN EKONOMİK-SOSYAL TEMELİ

Elbette ki bu yeni bir savaş sayılmaz. Yüzyılların deneyimine sahip olan Avrupalı tekeller daha fazla kâr için ilk elden işçi ve emekçilerin ücretlerini düşürmekle işe başlamışlardı. 2008 krizini de gerekçe gösteren sermaye, en kapsamlı saldırıları kullanarak, emekçilerin reel alım gücünü yüzyılın daha da gerisine çekmeyi başardı.

Avrupa burjuvazisi bunu gerçekleştirmek için özelleştirmeler, taşeron işçilik, düşük ücret politikaları, esnek üretim, ek ödeneklerin kaldırılması, devasa firmaların parçalanıp bölümlere ayrılarak çalışanlarına yeni iş anlaşmaları dayatılması, işsizlik parası hakkının gasp edilmesi vb. onlarca yola başvurdu. Her biri kendi içerisinde bugünkü yoksulluğa kaynaklık eden bu saldırılara, ilk olarak birliğin en güçlü ülkesi olan Almanya'da başlandı. Buradaki başarı ölçüsünde aynı politikalar zaman içerisinde diğer ülkelere de dayatıldı.

Bu saldırıların yaşamdaki faturası her şeyden önce işsizlik olarak karşımıza çıkmaktadır. Birlik üyesi ülkelerin toplamında 20 milyonu aşan koca bir işsizler ordusu bulunuyor ve yoksulluğun ayaklarından birini bu teşkil ediyor. Öte yandan resmi verilere göre 113 milyon nüfuslu yoksul kesimin 20 milyona yakını ise günde 8 saat çalışıyor olmasına rağmen günlük ihtiyaçlarını karşılayamıyor. Bir başka deyişle düşük ücret politikaları kitlelere dayatılan yoksulluğun bir diğer ayağını oluşturmaktadır. Milyonlarca emekçi tam gün çalışıyor olmasına rağmen ev kiralarnı, elektrik ve gaz faturalarını ödemekte zorlanıyor. Ayrıca, kültürel yaşama katılmak, senede bir hafta izin yapmak vb. için, bu emekçiler ya sosyal yardım almak ya da ikinci bir işte çalışarak ek bir kaynak yaratmak zorundadırlar.

Yaşanan yoksulluğun en temel nedenlerinden bir diğeri ise taşeron işçilik uygulamasıdır. Son yıllarda hızla artmış olan işçi kiralama firmaları, Avrupa'nın göbeğinde modern kölelik demek olan taşeron işçileri üzerinden büyük vuruşlar vuruyorlar. Firmalara geçici süre-

ler için kiralanan bu işçiler işyerlerinde kadrolu işçilerle aynı işleri yapmalarına rağmen kadrolulara ödenen ücretlerin neredeyse yarısı kadar ücret karşılığında çalışmak zorundalar. Gelecek umudu ve iş garantisinden yoksun, sendikasız, kalıcı bir iş özlemiyle, insanlık dışı şartlarda çalışmaya boyun eğen bu emekçiler, yanı sıra sermaye tarafından kadrolu işçilere karşı bir baskı aracı olarak da kullanılmaktadırlar.

Yoksulluğun pençesinde en çok kıvrılan kesim ise yılarca kapitalist tekel-lerin sömürü çarklarında gençliklerini, sağlıklarını, ömürlerini vermiş ve emekliye ayrılmış olan emekçilerden oluşuyor. Mezarda emeklilik yasası insan ömrünün eskiye göre daha çok uzadığı gerekçesiyle ilk olarak Avrupa kıtasında dayatıldı. Avrupa'nın birçok ülkesinde emeklilik yaşı 67'ye yükseltildi. Üstüne bir de emekli maaşları açlık sınırına çekilerek, Avrupa denilen yaşlı kıtada on milyonlarca yaşlı insan tam bir sefaletle itildi. Emekli maaşıyla geçinemeyen milyonlarca yaşlı insan ya ek bir işte çalışmaya ya da sokaklardan ve çöplerden pet şişe toplamaya mecbur bırakıldı. Sadece aşevlerine göz atmak bile emeklilerin durumunu anlamak için yeterli olacaktır. Büyük oranda bu insanların gittiği, bir öğün sıcak yemek için kuyruklarda beklediği bu kurumlar, yoksulluğun en çarpıcı örneklerine dönüşmüş durumdadırlar.

Sosyal bir devlette, devletin koruması altında olması, her türden ihtiyacı devlet tarafından karşılıksız olarak karşılanması gereken milyonlarca çocuk yine bu zengin kıtada, yoksulluk gerçeğini ve geldiği boyutları en acı bir şekilde ortaya sermektedir. Kendi başına sadece bu olgu bile kapitalizmin çürümüşlüğüne, barbarlığını ve her anlamıyla insana yabancılaşmış bir sistem olduğunu göstermeye fazlasıyla yetmektedir.

Emperyalist kapitalizm dünya çapında yoksulluk, açlık, sefalet, zulüm, sömürü ve talan savaşlarıyla yüklü acımasız bir rüzgar estiriyor. İşçi ve emekçilerin buna yanıtı şimdilik proleter kitle hareketleri ve halk isyanları sınırlarını aşamamış olabilir. Fakat dünya burjuvazisi ne denli çabalasa da dalgalar halinde yükselip geri çekilen bu hareketlerin yarattığı devrimci mayalanmaya, bu mayalanma içinde devrimci önderliklerin filizlenmesine, sosyal patlamaların sınıf kimliği kazanıp devrimci önderlikleriyle buluşmasına ve toplumsal devrim fırtınalarına dönüşmesine engel olamayacaktır.

¹ <https://www.welt.de/wirtschaft/article13799777/Knapp-drei-Millionen-trotz-Job-von-Armut-bedroht.html>

² Herausgeber: Eurostat Pressestelle Renata PALEN eurostat-pressoffice@ec.europa.eu

Sudan'da halk yine isyanda!

1989 yılında gerçekleştirilen dinci-faşist bir darbe ile başa geçen Ömer el Beşir, bir kez daha kitle hareketiyle sarsılıyor. Geçen haftanın başında başlayan kitle eylemleri kısa sürede ülkenin birçok kentine yayıldı. Başkent Hartum dahil çok sayıda kentte eylemler devam ediyor.

El Beşir'in tek adama dayalı dinci dikta rejimi, her zamanki gibi polis terörüyle eylemleri bastırmaya çalıştı. Muhalif kaynakların aktardığına göre eylemlerde onlarca kişi öldürüldü, yüzlerce kişi yaralandı, onlarca kişi ise gözaltına alındı. Zorbalıkla kitleleri sindiremeyen el Beşir rejimi halkın meşru talepleri olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Buna karşın dinci rejim, polis şiddetini "göstericiler arasında provokatör var" demagojisiyle izah etmeye çalışıyor.

Sicili kanlı rejimin akıtılan kanlardan yakasını sıyırma manevraları işe yaramadı. Zira kitleler cinayetlerden el Beşir'le onun dinci rejimini sorumlu tutuyor. Nitekim eylemler durulmak bir yana, yeni katlımlarla yayılıyor.

EKONOMİK SOSYAL YIKIMIN YARATTIĞI İSYAN

Sudan, kitle eylemlerinin sık yaşandığı ülkelerden biri. Dikta rejimin zorbalıkta sınır tanımayan saldırganlığına rağmen emekçilerin sık sık sokaklara çıkmaları, bu yozlaşmış rejimin yaşamı onlara zehir etmesinden kaynaklanıyor.

Bu kokuşmuş rejimin işçi ve emekçi kitlelere işsizlik, yoksulluk, sefalet, açlık ve zorbalık dışında sunduğu bir şey yok. Geçen aylarda yaşanan isyanı da zorbalıkla bastıran el Beşir rejimi, bazı tavizler de vermek zorunda kalmıştı. Ortalık biraz

durulunca yeniden saldırıya geçen dinci dikta, bir kez daha emekçilerin direnişine çarptı.

Eylül ayında Sudan parasının değerini düşüren devalüasyona giden el Beşir rejimi başta ekmek olmak üzere temel tüketim maddeleri ve akaryakıtta büyük oranda zamlar yaptı. Zamlar yetmiyormuş gibi, fırınların önünde uzun ekmek kuyrukları oluşmaya başladı. Benzer sorunlar akaryakıt alanında da baş gösterdi. Küçük bir kentte başlayan gösterilerin hızla ülkenin dört bir yanına yayılması ve kitlesel, militan bir nitelik kazanması tahammül edilemez boyutlara varan bu sosyal yıkımın dolaysız sonucudur.

GENİŞ TOPLUM KESİMLERİ EYLEMDE

Eylemlerin hızla yayılması, kitleselleşmesi, rejimin vahşi saldırganlığına rağmen kitlelerin geri adım atmaması, geniş toplum kesimlerinin sokaklara çıkmasına zemin hazırladı. İşçiler, emekçiler, kadınlara, öğrenciler, eğitim emekçileri gibi toplumun dinamik kesimleri eylemlere katılıyor.

Eylemlerin basıncı altında kalan rejim, lise ve üniversitelerde eğitime ara verdi, sıkıyönetim ilan etti, bazı kentlerde ise akşam 19.30'dan sabah 06.00'ya kadar sokağa çıkma yasakları getirdi. Bu önlemlere rağmen eylemlerin devam etmesi, dinci rejimin manevralarının etkisiz kaldığını kanıtıyor.

DOKTORLAR DA GREVE GİDİYOR

Ülke sathına yayılan eylemlere karşı kolluk kuvvetlerinin uyguladığı kaba şiddet sonucu onlarca göstericiyi katletmesine, yüzlercesini yaralamasına Sudan Tabipleri Merkez Konseyi tepki gösterirken,

Sudan halkıyla dayanışmak amacıyla 24 Aralık Salı günü doktorlar greve çıktı.

Konsey'in facebook sayfasında yayınlanan açıklamada tabiplerin, polisin halka uyguladığı zulüm ve şiddeti protesto ettiği belirtildi. Çok sayıda eylemcinin polisin sıkı olduğu gerçek kurşunla öldürüldüğüne ya da yaralandığına tanık olduklarını belirten tabipler, haklı ve meşru talepleri için sokaklara inen Sudan halkıyla dayanışma içinde olduklarını ve bu amaçla greve çıkacaklarını duyurdular.

HALK, İHVANCI (MÜSLÜMAN KARDEŞLER) REJİMİN YIKILMASINI İSTİYOR

Sosyal taleplerle başlayan eylemler, kısa sürede siyasi bir nitelik kazanmaya başladı. Sicili kanlı el Beşir rejiminin bir kez daha onlarca kişiyi katletmesi, yüzlercesini yaralaması, taleplerin siyasi bir nitelik kazanmasını hızlandırdı.

Eylemlerin kısa sürede yayılması, aynı hızla politik bir niteliğe bürünmesi, birçok spekülasyonun piyasaya sürülmesine neden oldu. Muhalefetteki Sudan Ulusal Partisi lideri Sadık El-Mehdi'nin ismi öne çıkmaya başlarken, el Beşir rejimini destekleyen gerici odakların da devreye girdiğine dair söylentiler dolaşmaya başladı.

AKP-Saray rejimi ile olduğu kadar, Katar başta olmak üzere Körfez şeyhleriyle sıkı ilişkiler içinde bulunan el Beşir'in İhvancı dikta rejimi, köşeye sıkışmış görünüyor. Körfez şeyhlerinin desteği veya El Mehdi'nin önerdiği reformlar rejimi kurtarır mı bilinmez. Ama dinci-dikta rejim için işlerin artık hiç de kolay olmayacağı kesindir.

2018'de dünya sınıf ve kitle hareketi

2018 yılı tüm dünyada emperyalist kapitalist sistemin derinleşen krizine, sermayenin her türlü sömürü ve baskısına karşı işçi ve emekçiler cephesinde yaygın, kitlesel ve militan eylemliliklerin yaşandığı bir yıl oldu. İşçi ve emekçiler tüm kıtalarda daha iyi çalışma ve yaşam koşulları, daha fazla ücret, ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi için greve gittiler, sokaklarda, meydanlarda protestolu gösteriler düzenlediler. Birçok ülke genel grevlerle sarsılırken, gençlik kitleleri parasız ve demokratik eğitim hakkı için sokaklara çıktı, militan gösteriler düzenlediler. İşçi ve emekçi kadınlar "Bir kişi daha eksilmeyeceğiz!" diyerek kadın cinayetlerine, "Bedenim benimdir!" diyerek kürtaj yasasına karşı gösteriler düzenlediler, çalışma koşullarının düzeltilmesi için grevler yaptılar.

2018 yılının son üç ayında dünyanın tüm kıtalarında işçi ve emekçi eylemleri kitlesellik, militanlık, kararlılık açısından sıçrama yaşadı. Özellikle son iki ay işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından oldukça hareketli geçti. 2019 yılına daha fazla deneyimler biriktirmiş, kazanımların mücadeleden geçtiğini öğrenmiş işçi sınıfı ile giriyoruz. Bu ise işçi ve emekçilerin, dünya burjuvazisini ve burjuva iktidarları daha da zorlayacağı günleri müjdeliyor.

Sınıf ve emekçi kitle hareketi cephesinde 2018 yılına damgasını vuran gelişme, **Fransa**'da Macron hükümetinin işçi düşmanı politikalarına karşı başlayan grevler, yaygın, militan ve kitlesel gösteriler oldu. Fransız hükümetinin 2022 yılına değin 120.000 istihdam alanını yok etme planlarına karşı başta demiryolu işçileri olmak üzere sınıf ve emekçi kitleler Nisan ayından itibaren belirli aralıklarla greve çıktılar, kitlesel protesto gösterileri gerçekleştirdiler. 17 Kasım'dan itibaren sahneye Sarı Yelekliler hareketi çıktı, Fransa yangın yerine döndü. Sarı Yeleklilerin, Fransız işçi ve emekçilerinin dörtte üçünün desteğini de arkalarına alarak düzenledikleri militan ve kararlı eylemlilikleri hükümete geri adım attırdı. Akaryakıt vergisi zammı 6 ay ertelendiye de sokaklar henüz durulmuş değil.

Yine birçok ülkede emeklilik yaşının yükseltmek istenmesi protestolara neden oldu. Rusya'da emeklilik yaşının erkeklerde 65, kadınlarda 63'e, Hırvatistan'da 65'ten 67'ye yükseltilmesi planlanıyor. Şubat ayında Brezilya kenti Sao Paulo'da Temer hükümetinin emeklilik reform planlarına karşı kitlesel gösteriler düzenlendi, yollara barikatlar kuruldu. Bu reform ile emeklilik yaşının kadınlarda 62, erkeklerde 65'e yükseltilmesi planlanıyor. Yine İsviçre'de emeklilik yaşının yükseltmek istenmesine karşı yıl boyunca gösteriler düzenlendi.

Avustralya'da doğanın katledilmesine karşı başlayan öğrenci grevi ve gösteriler tüm yıl boyunca sürdü. Öğrencilerin eylemleri Almanya ve İsviçre'deki öğrencilere de ilham verdi.

Kolombiya'da Ekim ayından bu yana protestosuz gün geçmiyor. Hükümetin planladığı bütçe açığının kapatılmasını ve büyük tekellerin vergiden muaf tutulmasını hedefleyen vergi reformu, 28 Kasım'da gerçekleşen genel grev ve 32 kentte yürüyüşlerle protesto edildi. Bu arada 21 Aralık'ta öğrencilerin haftalardır sürdürdükleri boykot ve gösteriler kazanımla sonuçlandı ve hükümet eğitime ayrılan bütçeyi 1,5 milyar avro artırmak zorunda kaldı.

İran 2018 yılında polis ve gizli servisin tüm tehditlerine, saldırılarına ve gözetim terörüne rağmen haftalarca süren grevlere sahne oldu. 4000 çelik ve binlerce şeker işçisi aylardır alamadıkları ücretlerini talep ederken, tır şoförlerinin kontak kapatma eylemi aylarca sürdü. Mayıs'ın ilk haftasında özelleştirmelere karşı yaygın grevler gerçekleşti. Grev Yaz kentinde çelik işçileri, Ahvaz'da hastane personeli, Tebriz'de demiryolu

işçileri, Tahran'da otobüs sürücüleri katıldı. Ağustos'un ilk haftasında ise birçok kentte hayat pahalılığını protesto eden gösteriler gerçekleşti.

Slovakya'da Mart ayının başında rüşvet ile ilgili araştırma yapan gazetecinin ve nişanlısının öldürülmesinin ardından işçi ve emekçi kitleler rüşvetçi hükümete karşı tüm ülkede protesto gösterileri düzenlediler. Bazı bakanların istifasına rağmen haftalarca süren gösterilerde katılım yüz binlere ulaştı.

Sri Lanka Ekim ayından bu yana işçi ve emekçilerin grevleriyle sarsılıyor. En son 100.000 tarım işçisi gündelik ücretlerin yüzde yüz artırılmasını talep ederek 24 saat iş bıraktı.

Başta **Güney Afrika** olmak üzere Afrika'nın birçok ülkesinde, işyerlerinin yok edilmesine karşı, daha iyi çalışma ve daha yüksek ücret için yıl boyunca maden işçilerinin grevleri yaşandı.

İtalya'da gerici Lega partisi ve onun ırkçı politika ve söylemlerine karşı işçi ve emekçilerin haftalarca süren eylemlilikleri ile ırkçılık ve yabancı düşmanlığı protesto edildi. Gösterilere yüz binlerce kişi katıldı.

Bunların dışında tüm dünyayı sarsan sayısız eylem, gösteri ve grevlerden oluşan sınıf ve kitle hareketinin öne çıkan eylemleri şöyle sıralayabiliriz:

Ocak: Çad'da Ocak ayında başlayan genel grev Şubat ayında da sürdü. Grevle ilgili gösterilerde, ücretleri yüzde 50 düşüren rüşvetçi hükümet protesto edildi. Okulların kapalı kaldığı ülkede, hastanelerde acil servis dışında hizmet verilme-

di. 1990 yılından beri iktidarda bulunan Devlet Başkanı Idriss Déby, protesto gösterilerini kitlesel gözaltılarla sindirmeye çalıştı.

Şubat: Cezayir'de öğretmenler daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları için başkentte iki günlük grev yaptı. Diğer kentlerde öğretmenlerin aylardır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi için sürdürdükleri grevler 3. ayını doldurdu. **ABD**'de West Virginia eyaletinde öğretmenlerin Şubat'ın son haftası başlayan ve 9 gün süren grevleri sonucunda eyalet parlamentosu yeni bir sözleşme imzalamayı kabul etti. Halen tüm ülkede 30.000 öğretmen yüzde 5 ücret artışı ve hastalık sigortası için grevde bulunuyor.

14 Şubat: Cezayir'de eğitim ve sağlık emekçileri ve telekomünikasyon endüstrisinde çalışan işçiler genel greve gittiler.

21 Şubat: Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te 400.000 kişi devlet başkanı Macri'nin gerici politikalarını protesto ederek sokağa çıktı. Macri'nin kitlesel işten atmalar ve sosyal hakların kısıtlanması ile ilgili politikalarına işçi ve emekçilerin cevabı kitlesel protestolar oluyor. **Kolombiya**'da ise öğretmenler ülke genelinde bir günlük greve gitti. Başkent Bogota'da binlerce öğretmen, öğretmenler için daha iyi sağlık sistemi talebiyle yürüdüler.

24 Şubat: Belçika-Brüksel'de iltica edenlerin konumlarında sınırlamalar getirme planlarına karşı 10.000 kişi yürüdü.

Mart: Hindistan'da on binlerce çiftçi hükümet desteği verilmemesini protesto ederek yürüdü.

10 Mart: **Gabun**'da ödenmeyen ücretler için kamu emekçileri ve özel işletmelerde çalışan işçiler genel greve gittiler.

14 Mart: **Slovenya**'da 40.000 öğretmen daha yüksek ücret talep ederek bir günlüğüne greve çıktı. Başkent Ljubljana'da gerçekleşen yürüyüşe 10.000 kişi katıldı.

Nisan: **Şili**'de 120.000 öğrenci ve eğitim görevlisi greve gitti, kâra dayalı eğitim veren okul ve yüksek okulların kapatılması taleplerini yükseltti. **Romanya**'da ise 10.000 sağlık emekçisi ücretlerin düşürülmesini protesto ederek gösteri yaptı.

2 Nisan: **Hindistan**'da 1,5 milyon taksitli şoförü söz verilen aylıklarının ödenmesini talep ederek süresiz greve başladı. Kerala eyaletinde ise kamu çalışanları hükümetin çalışma saatlerini arttırmak istemesine karşı 24 saatliğine greve gitti. 8 Nisan'da 50 bin çöpçü, ödenmeyen ücretlerin ödenmesi ve kadrolu iş sözleşmesi talep ederek greve gitti. Grev, taleplerin kabul edilmesi ile sonlandırdı.

18 Nisan: **Güney Afrika**'da 17.000 otobüs şoförü yüzde 12 ücret artışı talep ederek süresiz greve gitti.

14 Nisan: **Panama**'da 90.000 inşaat işçisi yüzde 15 ücret artışı talep ederek iş bıraktı.

8 Mayıs: **Hindistan**'da emeklilik sisteminin kötüleşmesine karşı 20.000 kamu emekçisi greve gitti. Gösterilerde 1.200 grevci gözaltına alındı.

9-10 Mayıs: **Kolombiya**'da devlet okullarında çalışan 270.000 öğretmen sağlık sisteminin düzeltilmesini talep ederek greve gitti, birçok kentte kitlesel yürüyüşler düzenlendi. Şubat ayında da öğretmenler bir günlüğüne greve gitmişti.

12 Mayıs: **Yeni Zelanda**'da binlerce hemşire ve ebe yürüyüş düzenledi. Ta-

lepleri, daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşullarıydı.

14 Mayıs: **Brezilya**'da Mercedes'te çalışan 8.000 işçi greve başladı. Grev haftalarca sürdü. Şirket işçilerin talep ettiği reel ücret artışını ve hastalık durumunda ücretlerinin ödenmesini kabul etmek zorunda kaldı.

30-31 Mayıs: **Hindistan**'da bir milyon banka çalışanı grev yaptı. Talepleri yüzde 15 ücret artışı. Hükümet, IMF'nin özelleştirme politikalarını uygulamaya çalışıyor.

Haziran: Ayın ilk günlerinde **Çad**'da öğretmenler ve sağlık personeli ve devlet dairelerinde çalışan memurlar süresiz greve başladılar. Grev ikramiyelerin ve yardımların yüzde 40 azaltılmasına yönelik. Şehirlerde okullar kapalı kaldı, hastanelerde sadece acil servis hizmet verdi. IMF, Orta Afrika ülkesi Çad'a kamu hizmetlerinde çalışanların ücretlerinin düşürülmesini dayatıyor. 15 milyonluk ülkede 6 milyon kişi açlık sınırının altında yaşıyor. **Peru**'da ise 3 günlük genel grev hayatı durdurdu. Grev benzin fiyatlarının yüzde 25 yükseltilmesine karşı gerçekleşti.

7 Haziran: **Paraguay**'da binlerce işçi başkente emeklilik reformuna karşı yürüdü.

13 Haziran: **Uruguay**'da eğitim ve sağlık iş kolu 24 saatliğine greve gitti. Başkent Montevideo'da 10.000 kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi.

18 Haziran: **Hindistan**'da TIR şoförleri ülke genelinde greve başladılar. Sadece Tamil Nadu eyaletinde 400.000 TIR çalışmadı. Şoförler benzin fiyatlarında artış ve sigorta primlerinin yükseltilmesine karşı direndi.

25 Haziran: **Arjantin**'de genel greve 1 milyon kişi katıldı. Ülkede yaşam adeta durdu. İşçiler daha fazla ücret artışı ve IMF'nin dayattığı tasarruf paketine karşı

greve gittiler. **Kolombiya**'da yüz binlerce öğretmen bir günlüğüne greve giderek hükümetten 2017 yılında kabul edilmiş taleplerinin uygulanmasını talep etti. 2017'de de öğretmenler 37 gün greve gitmiş, taleplerini kabul ettirmişti.

30 Haziran: **Avusturya**'da gerici sağ hükümetin çalışma saatlerini 13 saate çıkarma planlarına karşı tüm ülkede gösteriler düzenlendi. Viyana'da 100.000 kişi yürüyüş düzenledi. Bu, 2003 yılında emeklilik yasası reformuna karşı düzenlenen gösterilerden sonra gerçekleşen en kitlesel yürüyüş oldu.

Temmuz: İlk hafta, **Arjantin**'de yüzde 15 ücret artışı talep eden öğretmenlerin beşinci ulusal grevi gerçekleşti. Polis bazı kentlerde grevci öğretmenlere vahşice saldırdı. Son haftasında ise yine Arjantin'de Macri hükümetinin silahlanma planları yüz binlerce kişiyi sokağa döktü.

12 Temmuz: **Yeni Zelanda**'da 30.000 hemşire, ebe ve laborant tüm ülke genelinde 24 saat iş bırakma eylemi yaptılar. Sağlık iş kolunda düşük ücrete karşı gerçekleşen grev, bu alanda 30 yıldır yapılan ilk grevdirdi.

16 Temmuz: **Panama**'da genel grev tüm hayatı adeta durma noktasına getirdi. Kitleler, benzin fiyatlarının yükselmesine karşı bir haftadır tüm ülkede sokaklarda barikatlar kurarak eylemlerdi. Eylemlere inşaat işçileri ve öğretmenlerden yüzde 90 katılım oldu. Mart ve Nisan aylarında öğretmenler de eğitime ayrılan bütçenin artırılması için greve gitmişti.

20 Temmuz: **Hindistan**'da 900.000 TIR şoförü ülke genelinde benzin fiyatlarının düşürülmesi için greve gitti. Ülkede taşımacılık felç oldu.

30 Temmuz: **Endonezya**'da binlerce tekstil işçisi kadın iki aydır alamadıkları ücretleri için greve başladı.

Ağustos: **İsrail**'de 50.000 İsraili ve Arap emekçi Temmuz ayında İsrail'in Yahudi devleti olduğunu kabul eden ulusal yasayı protesto etti.

8 Ağustos: **Hindistan**'da 400.000 çay

işçisi iş bırakarak 3 günlüğüne greve gitti. İşçilerin talebi yüzde 20 daha fazla gündelik. İşçilerin gündelik ücretleri şu an 2,12 avro.

11 Ağustos: **Romanya**'da on binlerce kişinin hükümetteki rüşvetçi bakanları protesto ederek katıldığı yürüyüşte, işsiz ve sosyal yardım alanlara karşı sert yaptırımlar ve yoksulluk protesto edildi. Polis azgınca saldırdığı gösteride 400'ün üzerinde kişi yaralandı.

24 Ağustos: **Yeni Zelanda**'da 29.000 ilkökul öğretmeni daha iyi çalışma koşulları ve yüksek ücret talep ederek tüm ülke çapında 24 saatliğine greve gitti. Grev 1994 yılından bu yana ilkökul öğretmenlerinin ilk grevi oldu. 1.400 okul kapalı kaldı. Büyük kentlerde öğretmenlerin katıldığı kitlesel yürüyüşler gerçekleşti.

31 Ağustos: **Amerika**'da Chicago'da aralarında Marriott, Hyatt ve Hilton'un bulunduğu 26 Otel'de çalışan 5.000 işçi daha iyi hastalık sigortası koşulları talep ederek greve başladı. Grev kazanımla sonuçlandı.

5 Eylül: **Meksika**'da on binlerce yükseköğrencisi üniversitelerdeki kötü koşulları protesto için gösteri düzenledi.

18 Eylül: **Svaziland**'da 45 bin kamu emekçisi yüzde 6,5 ücret artışı talep ederek 3 günlüğüne iş bıraktı. İşçiler sokaklara barikatlar kurdular. 10.000 tekstil işçisi daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları için iki hafta önce yine iş bırakmıştı.

22 Eylül: **Polonya**'da on binlerce işçi asgari ücretin yükseltilmesi ve 35 saatlik iş haftası talepleri için gösteri düzenledi. Gösteride "Ailelerimiz aç!" dövizleri taşındı.

24 Eylül: **Hindistan**'da Yamaha'da işçiler iki arkadaşlarının sendikal faaliyet nedeniyle işten atılması üzerine greve gitti. Eicher Motors işletmesinde çalışan 3500 işçi de daha fazla ücret için greve gitti.

25 Eylül: **Arjantin**'de işçi sınıfı gerici

Macri yönetimine karşı savaş ilan etti ve 36 saatlik genel greve gitti. Ünlü Plaza de Mayo meydanında toplanan on binlerce kişi protesto gösterisi düzenledi.

26 Eylül: **Kosta Rika**'da bir milyon kişi (nüfusun beşte biri) hükümetin vergi reformunu protesto ederek gösteriler düzenledi. Bu, KDV'nin yükseltilmesi ve kamu emekçilerinin ücretlerinin dondurulmasına karşı gerçekleşen 17. eylemdi.

Ekim: **Endonezya** Purwakarta'da çoğu kadın işçilerden oluşan binlerce tekstil işçisi üç aydır alamadıkları üçte bir ücretlerinin ödenmesini talep ederek greve gitti. **Nijerya**'da asgari ücret için tüm ülkede greve gidildi. Grev nedeniyle belediyeler, bankalar okullar kapalı kaldı. **Amerika**'da üniversite hastanelerinde çalışan 15.000 kişi greve gitti. Mutfak bahçe ve taşıma bölümünde çalışan 24.000 işçi de iş bırakarak greve destek verdi.

10 Ekim: **Şili**'de öğretmenler kötü çalışma koşullarına karşı tüm ülkede iki günlüğüne greve gitti. Başkentte yürüyüşe 30.000 kişi katıldı. İngiltere'de binlerce kadın işçi parlamento önünde emeklilik yaşının 60'tan 66'ya yükseltmek istenmesini protesto etti. **Haiti**'de 100.000 kişi hükümetin yanlış harcamalarını protesto ederek, daha iyi eğitim, sağlık merkezleri ve daha yüksek ücret talep ederek gösteri yaptı. **Myanmar**'da tekstil fabrikasında çalışan kadın işçilerin daha iyi çalışma koşulları için iki aydır sürdürdükleri greve saldırı düzenlendi. 6'sı ağır 27 kadın işçi yaralandı. Grev Ağustos ayında başlamıştı.

Kasım: **Vietnam**'ın Trant Thu eyaletindeki bir tekstil fabrikasında çalışan 3.000 kadın işçi ek mesai ve düşük ikramiyeye karşı greve gittiler. Kadınlar taleplerini kabul ettirdiler.

6 Kasım: **Paraguay**'da kamu emekçileri greve gittiler. Kamu çalışanları birçok alanda bütçenin arttırılmasını talep ediyorlar.

14 Kasım: **Fransa**'da öğretmenler sendikası 7 yıl sonra ilk kez bir günlüğüne greve gitti. Macron yönetiminin 2019 Eylül'üne değin 2.650 işyerini yok etmek istemesini protesto ediyorlar. **Yunanistan**'da kamu emekçileri sendikasının çağrısı ile daha yüksek ücret ve emeklilik maaşı için 24 saatlik grev yaşandı, kitlesel gösteriler düzenlendi. Kamu sektöründe genel grev hayatı felce uğrattı. Kamu emekçileri 750 avro asgari ücret, emekli maaşının artırılması vergilerin düşürülmesini talep ettiler.

22 Kasım: **Tunus**'ta daha yüksek ücret ve rüşvete karşı kamu sektöründe 24 saatliğine genel grev yaşandı. Grev 650.000 kamu emekçisi katıldı. Tüm kentlerde gösteriler düzenlendi.

25 Kasım: **Avustralya**'da daha iyi çalışma koşulları taleplerini yükselten

kamu emekçileri grev yapıp, yürüyüşler düzenlediler. Yürüyüşlere 170.000 kişi katıldı.

26 Kasım: **Portekiz**'de kamu çalışanları ücretlerin 10 yıl dondurulmak istenmesine karşı genel greve başvurdular.

27 Kasım: İngiltere Glasgow'da 30 bin öğretmen yüzde 10 daha fazla ücret talep ederek gösteri yaptı. Yine Kasım ayında Glasgow'da çoğunluğu kadınlardan oluşan 8.000 belediye işçisi yüzde 10 ücret talep ederek iki günlüğüne greve gitti.

28 Kasım: **Yunanistan**'da özel sektörde örgütlü işçilerin sendikası GSEE'nin çağrısı ile işçiler genel greve gitti. **Sri Lanka**'da ise tarlalarda çalışan 100.000 işçi 24 saat greve gitti. Tarlada çalışan işçiler yüzde yüz ücret artışı talep ediyor.

Kasım ve Aralık aylarındaki hareketlilik, 2019'un sıcak geçeceğinin işaretlerini taşıyor. Son haftalarda birçok ülkede kitlesel ve militan gösteriler yapıldı. Bir dizi ülke yeni yılı 2018'den devreden eylemlerle karşılayacak.

Güney Afrika'da Sibanye-Stillwater kaynaklarında çalışan 15.000 işçinin daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları ve iş güvencesi talepleriyle başlattıkları grev sürüyor. **Şili**'de, **Kıbrıs**'ta, **Jamaika**'da, **Barcelona**'da Kasım ve Aralık aylarında liman işçilerinin günlerce iş bırakma eylemi yaşandı. **Güney Kore**'nin Gwangju şehrinde Hyundai Motor ve Kia Motors'ta çalışan yaklaşık 80.000 işçi iş bıraktı. Ülke genelinde 30.000 işçi de esnek çalışmayı protesto ederek yürüdü. **Kolombiya**'da eğitime ayrılan bütçede sınırlama getirilmesine karşı öğretmenler ve kamu çalışanları greve gitti. 32 şehirde yürüyüşler düzenlendi. Hükümetin yüksek öğretime ve kamu üniversitelerine daha fazla kaynak ayırmasını talep eden öğrenciler de 2 aydır eğitim grevi yapıyor. **Kamboçya**'nın başkenti Phnom Penh'te tekstil işçisi kadınların aylardır süren grevine sopalarla saldırı düzenlendi. Çok sayıda kadın işçi yaralandı. **Macaristan**'da işçilerin 400 saate kadar mesai yapabilmesini öngören yasa tasarısı protestoların gölgesinde kabul edildi. **Avustralya**'da doğanın katledilmesini ve hükümetin iklim politikaları protesto eden öğrenciler kitlesel gösteriler düzenledi. **Kanada**'da Quebec'te 50.000 öğrenci greve başladı. Öğrenciler staj sürelerinin ödenmesini talep ediyorlar. İran'da 4.000 çelik işçisinin ödenmeyen ücretlerin ödenmesi için başlattıkları grev haftalardır sürüyor. Şeker fabrikasında çalışan işçilerde haftalardır grevde. **Hindistan**'da Delhi Transportgesellschaft (DTC) çalışan 12.000 taşeron işçi greve başladı. Bu, DTC'de son 30 yılda düzenlenen ilk grevdi. Taşeron işçiler, ücretlerinin yüzde 25 düşürülmesine karşı direniyorlar.

2018'de iz bırakan kadın eylemleri

2018 yılında dünyanın birçok ülkesinde kadın cinayetleri kitlesel protestolarla lanetlenirken, kadınlar "Bedenim benimdir!" diyerek kürtaj yasalarını da protesto ettiler.

- 24 Mart'ta **Polonya**'da on binlerce kişi hükümetin kürtaj yasasında sertleştirmeye gitmesini protesto etti. Varşova'daki yürüyüşe 50.000 kişi katıldı.

-26 Mayıs'ta **İtalya**'da binlerce kadın kürtaj hakkı için "Benim vücudum, benim kararım!" şiarıyla yürüyüş düzenledi.

- Mayıs ayında **Güney Kore**'nin başkenti Seul'da 12.000 kadın eşit haklar için yürüyüş düzenlendi. Bu, yıllardır gerçekleşen en kitlesel gösteri oldu.

- 11 Mayıs'ta **Şili**'de binlerce kadın "Bir kişi daha eksilmeyeceğiz!" şiarıyla gösteri düzenledi. Gösteride kadına şiddet protesto edildi. Ülkede 2017 yılında 43 kadın ev içi şiddette hayatını kaybetti.

Yine Mayıs ayı içinde **Şili**'de on binlerce kadın eşitlik için ve cinsiyetçi eğitime karşı sokağa çıktı. Santiago de Chile'deki yürüyüşe 80.000 kişi katıldı. Diğer kentlerde de kitlesel gösteriler düzenlendi. Bu, üç hafta içinde gerçekleşen ikinci yürüyüşü. Öğrenciler de birçok fakülteyi işgal ettiler.

- 15 Temmuz'da **Dominik Cumhuriyeti** kenti Santo Domingo'da binlerce kadın kürtaj hakkı için gösteri düzenledi. Kadınlar kadın sağlığı ve onurunun korunmasını savunuyorlar.

- 28 Temmuz'da **Şili**'de 40.000 kadın kürtaj hakkı için yürüdü. Legal ve Güvenli Kürtaj Hareketi hükümete yasa ta-

sarısı sunmak istemiş, Başbakan Pinera bunu reddetmişti. 13.000 kamu çalışanının 8.000'i sendikada örgütlü.

- 4 Temmuz'da **Güney Kore**'de 70.000 kadın soyunma kabinlerine takılan kameraları protesto ederek yürüyüş düzenledi.

- 18 Ağustos'ta **Güney Kore**'de Seul'da bir politikacının tecavüz nedeniyle açılan davada serbest kalması öfkeye neden oldu. Protesto gösterisine 20.000 kişi katıldı.

- 18 Eylül'de McDonald's'ta çalışan işçiler işyerlerinde yaşanan cinsel tacize karşı **Amerika**'nın 6 büyük şehrinde greve gitti.

- 22 Eylül'de **İsviçre**'de 20.000 kadın işçi "eşit işe eşit ücret" talep ederek gösteri düzenledi. Yasal düzenlemeye rağmen İsviçre'de kadın işçilere halen erkek işçilere göre beşte bir daha az ücret ödenmekte.

- 29 Eylül'de **Brezilya**'da yüz binlerce kadın "Onu değil!" şiarı altında faşist Başkan Jair Bolsonaro'nun adaylığını protesto ederek yürüdü. Kadınlar, Bolsonaro'nun faşist-ırkçı-kadın düşmanı ve cinsiyetçi söylemlerini protesto ettiler.

- 4 Aralık'ta **İsrail**'de iki genç kadının aile içi şiddette öldürülmesini protesto etmek için grev günü ilan edildi, gösteriler düzenlendi.

- 5 Aralık'ta **Arjantin**'in birçok kentinde, iki yıl önce uyuşturucu verilerek tecavüz edilen ve öldürülen 16 yaşındaki genç kızın katillerinin suçlu bulunması protestolara yol açtı. Gösterilere "Ni Una Menos" hareketi çağrı yaptı.

İşgalci Amerikan ordusunun Suriye'den çekilmesi üzerine

"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüzyüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Ekim 2012)

Trump yönetiminin işgal güçlerini Suriye'den çekme kararı gerçekleşirse, Kürt halkı ve hareketi için, ABD ile işbirliğinin yaratacağı sorunlar ve bunlar için ödenecek bedeller, en azından bundan sonrası için kısmen sınırlanabilecektir.

İşgalci Amerikan ordusunu Suriye'den çekme kararı, komünistlerin sık sık uyardığı üzere, ezilen halkların emperyalistlere güvenerek, onlara dayanarak özgürleşmeyeceği gerçeğini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Düne kadar "Kürtlerin hamisi" havalarında olan Trump, görevin kalan kısmını, bölge politikasını Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmaya odaklamış Ankara'daki işbirlikçilerine devrettiğini pişkinlikle ilan etmiştir.

Çekilme kararının ardındaki sebeplere dair çok sayıda değerlendirme ve spekülasyon mevcuttur. Üzerinde en çok durulan, Trump'ın siyonist İsrail'e ne vaat ettiği. Zira İsrail'i rahatlatmak için, İran güçleri çekilene kadar ABD askerlerinin Suriye'de kalacağını vaat eden Trump, aksi bir tercihte bulunmuş görünür. Ancak bu karar, ABD emperyalizminin İsrail'e sağladığı özel himayeye son verdiği anlamına gelmiyor.

Yansıyan haberler, ABD askerlerinin bazı bölgelerden çekilmeye başladığını teyit ediyor. Bu kadar iddialı açıklamaların ardından Trump'ın bu kararı boşa düşüren bir tutum alması kolay değil. Başka kirli hesapları olsa da, İsrail'e farklı güvenceler vermiş olsa da, Fırat'ın doğusundaki ABD askerlerinin çekilme süreci

başlamıştır. Bölgede etkin olan ve düne kadar ABD askerlerinin çekilmemesi gerektiğini savunan Demokratik Suriye Güçleri (DSG), Demokratik Suriye Meclisi (DSM), PYD gibi güçlerin liderleri tarafından yapılan açıklamalar da buna işaret ediyor. Bu güçlerin farklı merkezlerle iletişime geçmeleri, Trump'ın çekilme kararını uygulama konusunda ciddi olduğu izlenimini güçlendiriyor.

Çekilme kararı, PYD başta olmak üzere DSG bileşenlerini sıkıntıya sokmuş görünür. Bu anlaşılır bir durum. Zira bu güçler ABD'nin varlığını, saray-AKP iktidarının saldırganlığına karşı bir "güvence" sayıyorlardı. Çekilme kararıyla birden "ortada kalmış" gibi oldular. Nitekim hızla Şam, Moskova, Paris hattında görüşmelere başladılar.

Türk ordusu sınıra yığınak yaparken, AKP güdümündeki cihatçı tetikçiler saldırı için emir beklediklerine dair videolar yayınladılar, IŞİD'e bağlı ölüm makinelerinin de hareketlendiğine dair haberler yayınlandı. Böylesi bir ortamda bölgedeki parti ve örgüt liderlerinin harekete geçmeleri anlaşılır. Salih Müslim gibi liderler "direneceğiz, kendimizi savunacağız" deseler de, Suriye'nin özgünlüğü ve Fırat'ın doğusunun konumu, etkili güçlerden biriyle anlaşmayı zorunlu kılıyor.

ABD dışında Fırat'ın doğusuna şu veya bu şekilde müdahil olan, Fransa ve

Almanya gibi emperyalist ülkeler ile Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi Amerikan uşağı rejimler var. Türk devleti de Barzani hareketi veya bölgedeki bazı Arap aşiretlerinin reisleri üzerinden Fırat'ın doğusuna müdahale etmeye çalışıyor.

ABD'nin çekildiği koşullarda bu güçlerin etkisi sınırlanacaktır. Esas güç olarak geriye Suriye yönetimi ile Rusya, İran gibi müttefikleri kalacaktır. Kürt hareketi dahil herkes bunun farkında. Sorun PYD, DSG, DSM gibi önde gelen güçlerin Esad yönetimiyle, elbette Rusya'nın da onaylayacağı bir anlaşmaya varıp varmayacakları noktasında düğümleniyor. Zira verili koşullarda ne Fransa ABD'nin rolünü oynayabilir, ne de Trump'ın dediği gibi, Amerikan askerlerinin yaratacağı boşluğu AKP-saray rejiminin ordusu doldurabilir.

Görünen o ki, Kürt hareketi de Esad yönetimi de anlaşmadan yanadır. Zira böyle bir anlaşma sağlanamazsa, Fırat'ın doğusunun yıkıcı bir savaş alanına dönüşme riski yüksektir. Bu ne PYD, DSG, DSM bileşenlerinin ne Esad yönetiminin istediği bir şeydir. Elbette görüşmelerde belli pazarlıklar yapılacak, Esad yönetimi daha az taviz verme, Kürt hareketi ise belli kazanımları koruma kaygısıyla hareket edecektir.

Eğer farklı güçler tarafından engellenmezse, verili koşullarda Kürt hareke-

ti ile Esad yönetiminin anlaşması, hem savaşın yayılmasını engellemek, hem Kürt halkının kazanımlarının en azından bir kısmını koruyabilmesi, hem de bölgede yaşayan diğer halkların ödeyeceği faturanın daha da kabarmaması için en uygun seçenek görünür. Halihazırda yansıyan haberler, bu yönde bazı somut adımlar atıldığına işaret ediyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, böyle bir anlaşma Kürt, Arap ya da diğer halklardan emekçilere özgürlük vaat etmiyor. En azından belli bir süre, emperyalist bir güç olarak Rusya'nın, bölgesel bir güç olarak İran'ın, yayılmacı bir güç olarak "saray-AKP Türkiye'si"nin Suriye'deki gelişmeler üzerinde şu veya bu şekilde etkileri olacaktır.

Yine de böyle bir anlaşma, ABD askerleri çekildikten sonra, AKP-saray rejiminin yayılmacı heveslerini dizginlemenin, IŞİD belasından kurtulmanın ve esas düğüm alanı olan İdlib'den cihatçı çetelerle onları himaye eden Türk ordusunu çıkarmanın imkanına dönüşebilir.

Tüm bunların gerçekleşmesi yazık ki kolay değil. Kirli hesapları olan, karanlık planları bulunan güçler, süreci şu veya bu şekilde baltalamaya çalışacaklardır. Bu zorluk alanlarına rağmen, DSG ile Suriye ordusunun anlaşması, Fırat'ın doğusunun kontrol altına alınabildiği koşullarda, Suriye'de "siyasal çözüm" yönünde önemli bir adım atılmış olacaktır.

Kıdem tazminatı hakkımızı gasp ettirmeyelim!

Kıdem tazminatı bir işçinin herhangi bir işyerinde çalışmaya başladığı andan işten çıkartıldığı/çıktığı ana kadarki yıpranma payıdır. Peki, kıdem tazminatı hakkını nasıl kazandık?

Osmanlı toplumunda Birinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar Batı'daki gibi bir kapitalist gelişme yaşanmamıştı. Türkiye topraklarında kapitalist gelişmenin önünü açması bakımından 29 Ekim 1923 tarihinde kurulan burjuva cumhuriyeti tarihsel bir dönüm noktası oluşturur. 1950 yılına kadar, bankacılık, büyük sanayi kuruluşları, madencilik, enerji, kimya, ulaşım, iletişim (haberleşme), tekstil, alkollü içki, sigara vb. devlet kontrolü altındaydı. Bu "devletçilik ya da devlet kapitalizmi" uygulamasının temel ve uzun erimli amacı, ülke içinde emeğin aşırı sömürülmesiyle hızlı bir sermaye birikimi sağlamak, yerli kapitalist sanayinin ve bir "ulusal burjuva" sınıfının gelişmesini olanaklarını yaratmaktı. Nitekim bu hedefin bir parçası olarak, 1930'lardan 1946'ya kadar hem sendikalar hem de parti kuruluşu yasaklanmıştı. Bu aynı zamanda işçi sınıfının mücadele arayışlarını beraberinde getirdi.

İlk kıdem tazminatı hakkı tam da bu dönemde, 1936 yılında 3008 sayılı İş Kanunu ile yasalaştı. İşçiler aynı işyerinde 5 yıl çalışmış olma şartı ile her yıl için 15 günlük kıdem hakkını kazanmış oldular. 1950'li yıllardaki kapitalist gelişme işçi sınıfının hak arama mücadelelerini kıskırtmış, Türkiye'de modern sınıf hareketi sahneye çıkmıştı. Bu yıllarda 1475 sayılı yasa ile yapılan değişiklikler sonucu kıdem tazminatı alma şartı 5 yıldan 3 yıla indirildi. 3 yılını doldurmuş her işçiye her yıl için 15 günlük kıdem tazminatı ödenmesine karar verildi. 1970'li yıllarda ise işçi sınıfının hak arama mücadeleleri kitleselleşmiş, fiili meşru mücadeleler yay-

İşçi sınıfı tarihi, haklarımızı nasıl kazandığımızı göstermektedir. Bugüne kadar elimizde olan her hakkımız büyük bedeller ödenerek kazanılmıştır. Bizlerin yapması gereken de tarihimizdeki sınıf kardeşlerimizi örnek almak, bugün Fransa'daki emekçilerin yaptığı gibi fiili-militan mücadeleyi yükseltmektir.

gınlık kazanmıştı. İşçi sınıfının bu mücadeleleri sonucu 1975 yılında 1927 sayılı kanunla yapılan değişiklikler ile kıdem tazminatına hak kazandıracak asgari 3 yıllık süre 1 yıla indirilmiştir. Her geçen tam yıl için ödenecek kıdem tazminatı miktarı, 15 günlük ücret tutarından 30 günlük brüt ücret tutarına çıkarılmıştır.

Kıdem tazminatı hakkı işçi açısından önemli bir güvence anlamına gelirken, kapitalistler tarafından ağır bir yük ve maliyet kalemi sayılmıştır. Uzun yıllardır sermaye sınıfı bu yükten kurtulma yollarını aramaktadır. Patronları kıdem tazminatından kurtarmak için ilk defa 1975 yılında fon kavramından bahsedilmişti. O günden bu yana hiç gündemden düşmeyen bir hedefleri oldu bu. Nihayet 2002 yılında Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı gündeme getirildi.

2002 yılından bu yana sermaye devleti kıdem tazminatı hakkını gasp etmek

için çeşitli hamleler yapıyor. İşçilerin mücadelesi nedeniyle boşa çıkarılan bu hamleler, son 5 yıldır çeşitli yol ve yöntemlerle daha da çoğalmıştır. Denebilir ki bu hakkımızın gasp edilmesi çabasının lideri AKP iktidarı olmuştur. Sermaye iktidarı, "işçilerin alacakları devlet güvencesi altında olacak, özel sektörde hakkını alamayan işçi artık devlet güvencesinde olacak" diyerek, fon tartışmalarını 5 yıldır gündemde tutuyor. Son olarak bu yıl kıdem tazminatının fona devredilmesi tekrar gündeme gelmiştir.

Sermayenin çıkarlarını korumakla görevli olan sermaye devleti çıkardığı kölelik yasalarıyla, "GSS, Kiralık İşçi Büroları, BES" gibi uygulamalarla yetinmiyor. Bizlere yoksulluğu ve sefaleti dayatmak için elimizde kalan son hakkımız olan kıdem tazminatını da gasp etmek istiyor. Kıdem tazminatının gasp edilmesi demek iş güvencemizin ortadan kalkması, herhangi

bir patronun istediği zaman herhangi bir engelle karşılaşmadan bizleri işten çıkarabilmesi demektir. Zaten mezarda emekliliğin dayatıldığı Türkiye'de bizlere artık mezarda bile emekli olamazsınız demektir.

Sınıfımızın büyük bedeller ödeyerek kazandığı haklarımızı korumak ve gasp edilenleri tekrar kazanmak için mücadele etmekten başka şansımız yok. Biz susarsak, biz teslim olursak ileride çocuklarımızın yüzüne bakamayacağız. İşçi sınıfı tarihi, haklarımızı nasıl kazandığımızı bize göstermektedir. Bugüne kadar elimizde olan her hakkımız büyük bedeller ödenerek kazanılmıştır. Bizlerin yapması gereken de tarihimizdeki sınıf kardeşlerimizi örnek almak, tıpkı bugün Fransa'daki emekçilerin yaptığı gibi fiili-militan mücadeleyi yükseltmektir.

İZMİR'DEN EMEKÇİ BİR KADIN

Kadınlardan direnişle dayanışma eylemleri

Sendikalı olarak işlerine geri dönebilmek için direnişlerini sürdüren Flormar işçilerinin sesi, direnişin 222. günü olan 22 Aralık'ta pek çok ilde Flormar mağazalarına taşındı.

Kadın platformlarının çağrısıyla İzmir, İstanbul, Ankara, Antakya, Mersin, Eskişehir, Samsun'daki mağazaların önünde eylemler yapıldı. Sendikada örgütlendikleri için işten atılan işçilerin işe geri alınmasını isteyen kadınlar, direnişin yanında olduklarını haykırdı. Flormar'da işten atma saldırısının ve di-

reniş sürecinin hatırlatıldığı eylemlerde, sermaye devletinin işçilere yönelik baskılarına da dikkat çekildi, kadın işçilerin maruz kaldığı kölelik koşulları anlatıldı. Baskılara rağmen direnişin sürdüğüne değinilerek, Flormar ve Yves Rocher'ye boykot çağrısıyla direnişle dayanışmayı büyüme vurgusu yapıldı.

Eylemlere çevreden de olumlu tepkiler verilirken, alkışlar ve sloganlarla destek olundu. Ankara'daki eylemde Flormar mağazasının kepenk kapatması dikkat çekti.

İzmir'de gerçekleşen eyleme, grevdeki İZBAN işçileri de katıldı ve grevci kadın işçilere söz verildi. İZBAN işçisi, grev sürecine değinerek dayanışmanın önemine vurgu yaptığı konuşmada, "bu mücadelede kadınlar yani bizler daha kararlı olmalıyız" dedi. Direniş başladıklarından beri kendilerine destek veren herkese ve İzmir halkına teşekkür eden işçi, "İZBAN işçileri olarak Flormar direnişini selamlıyor ve destekliyoruz" ifadeleriyle konuşmasını bitirdi.

Güvenli ve nitelikli barınma hakkı sağlansın!

Geçtiğimiz ay, üniversiteli gençlere seslenerek, "Burs almayın, kredi alın, sigortalı işe girdiğinizde ödersiniz. Hem bu sizi bedavacılığa alıştırmaz" diyen Erdoğan, bu kez de üniversitelilerin barınma sorunu üzerine konuşurken yalan ve demagojiye başvurdu.

Erdoğan, ikinci 100 günlük eylem planını açıklarken, öğrenci yurtları konusunda şunları söyledi: "2002 yılında 186 bin yurt yatak kapasitesi ile aldık. Bunların da hemen hemen tamamı ranzaydı. Şimdi, bu yatak kapasitesini 689 bine çıkartmış olduk. Bunların da yarısından fazlası karyola tipi, ranza değil. Bunları da 2019 içinde belki de tamamını karyolaya çevireceğiz. Çünkü benim gencim buna layık..."

Ancak hemen ardından CHP Mersin Milletvekili Ali Mahir Başarır'ın yazılı soru önermesine Gençlik ve Spor Bakanı Mehmet Muharrem Kasapoğlu'nun yanıtı, Erdoğan'ın böbürlenmesini boşa çıkardı. Bakan, 2018-2019 eğitim öğretim döneminde Kredi ve Yurtlar Kurumu'na 403 bin 276 öğrencinin başvurduğunu, ancak 304 bin 444 öğrencinin yurtlara yerleştirildiğini ifade etti. Yani yaklaşık 100 bin

öğrenci açıkta kaldı.

Barınma, en insani temel haklarımızdan birisidir. Aynı zamanda, gençlerin geçinememe sorunlarının da başında geliyor. Bugün içinde yaşadığımız, merkezinde "sermayenin büyümesinin, bir avuç asalağın çıkarlarının" olduğu kapitalist sistemde, eğitim, sağlık, beslenme ve insani koşullarda barınma ihtiyaçlarımız karşılanmazken, iktidarın ve bir avuç asalak zengin'in çıkarları doğrultusunda harcamalar yapılıyor. Gençlere "bedavacılığa alışmayın" önerilerinde bulunulurken, en temel ihtiyaçlardan biri olan barınma sorununa çözüm üretilmezken, diğer yandan saraya milyarlarca liralık bütçe ayrılabilir.

Yaklaşık 7 milyon üniversite öğrencisine karşılık KYK yurtlarının kapasitesinin 700 bin olması, öğrencileri yüksek kirali evlere veya özel yurtlar ile dinci gerici tarikat yurtlarına gitmeye mecbur bırakıyor. Ev kiralarının pahalı olmasına karşı geçtiğimiz haftalarda, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi öğrencileri isyan ettiler. Okullarının bulunduğu mahalledeki yüksek ev kiralarını protesto eden öğrenciler, barınma sorununun geldiği noktayı

gözler önüne serdi.

Elbette KYK yurduna yerleşmekle sorunlar bitmiyor. KYK yurtlarının niteliksizliği, her geçen gün yurtlarda gerçekleşen öğrenci eylemlilikleriyle görülüyor. Başta yemeklerden zehirlenme olayları olmak üzere birçok sorun yaşanıyor. Yine yakın zamanda Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi kampüsünde bulunan kız öğrenci yurdunda yaşanan sorunlara karşı öğrenciler eylem gerçekleştirdiler. Yurtta üç gündür suların kesik olması, asansörlerin çalışmaması gibi sorunlara karşı yurt binası önünde toplanan öğrenciler metal eşyalarla ses çıkararak bu durumu protesto etti.

AKP iktidarının hazırladığı 100 günlük eylem planında da gördüğümüz gibi, dün olduğu gibi bugün ve yarın da gençliğin gericilikle kuşatılması, sorgulamayan, kindar ve dindar bir nesil haline getirilmesi hedefleniyor, gençliğe karanlık bir gelecek dayatılıyor. Gençlik sınıf mücadelesi saflarındaki yerini aldığı durumda bu kuşatmayı yarmayı ve devrimci geleceğini kazanmayı da başarsa- caktır.

Diyanet'ten gençliğe kuşatma: Umre programı, "yeni nesil günahlar"

Gençliğe yönelik dinci-gerici kuşatmayı başlıca gündemleri arasına alan AKP iktidarı, Diyanet İşleri Başkanlığı eliyle bu yönde adımlar atmaya devam ediyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın dile getirdiği "kültürel iktidar olma" hedefi doğrultusunda, Ortaçağ artığı zihniyeti yayma işlevi gören Diyanet, son olarak da üniversite öğrencileri için umre programı hazırladı.

DIYANET'İN MİSYONU: HEM DİN İSTİSMARI HEM RANT

26 yaş altı öğrenciler için hazırlanan programa katılacak öğrencilerden Hac ve Umre Muhasebe Müdürlüğü'ne para yatırmaları istenirken 7 otel ve Türk Hava Yolları'yla (THY) ortak yürütülen program için THY'nin uçuş programına üye olmak da şart koşuluyor. Nisan ayı sonuna dek sürececek programın bedelinin 2.280-2.480 TL olarak belirlendiği öğrenildi.

"YENİ NESİL GÜNAHLAR": SOSYAL MEDYADA BEĞENMEK, RETWEET...

Basımına milyonlarca lira harcanan ve Diyanet'in etkinliklerinde ücretsiz olarak dağıtılan *Peygamber ve Gençlik* adlı kitapta çağ dışı ifadeler yer alırken sosyal medya kullanımının getirdiği "günahlar"dan bahsedildi. Yazarı Diyanet İşleri Uzmanı Mustafa Soykok olan kitapta bu konuyla ilgili şöyle ifadeler yer aldı: "Sosyal medyada Müslüman bir genç olmak; vicdanlı olmaktır, iyilikleri çoğaltmanın gayretinde olmaktır, sanal dünyanın sanal olmayan günahlarından uzak durmaktır, kul hakkına riayet etmektir, ahirette de hesabını verebileceği sosyal medya hesaplarına sahip olabilmektir. Sanal dünya tarafından esir alınmış değil, bilinçli kullanım isimli silahla sanal dünyayı teslim almış aziz gençlere selam ve dua ile", "Kameralar bir ömür boyu kayıta kalacak, en başarılı 'YouTuber'lar hesap günü tespit edilecektir", "İzni olmadığı halde bir başkasına ait herhangi bir fotoğraf ya da bilgiyi sosyal medya hesaplarında paylaşmak, bu şekildeki paylaşımları beğenmek ve retweet etmek kul hakkı ihlalidir."

Liselilere gözaltı, işkence ve dava

8 Haziran'da İstanbul Kadıköy'de 'Karneler sizin gelecek bizim' şiarıyla gençlik örgütlerinin gerçekleştirmek istediği eylemde işkence ile gözaltına alınan ve haklarında dava açılan liseliler 23 Aralık günü Kadıköy'de duruşmaya çağrı için bildiri dağıtımını yaptılar.

Akşam saatlerinde Khalkedon Meydanı'nda gerçekleştirilen dağıtım sırasında liselilerin etrafını kuşatan polisler ar-

dından gözaltı saldırısını devreye koydu.

Liseliler gözaltı saldırısına karşı sloganlarla direndi.

Polis saldırısında 10 lise gözaltına alındı. Kadıköy İskele Karakolu'na götürülen liseliler Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sağlık kontrolüne götürüldükten sonra serbest bırakıldılar. Ancak muayene sırasında doktorun polisleri içeri almak istemesine tepki gös-

teren liseliler muayeneyi reddetti. Liselilerin vücudunda yoğun şekilde darp ve işkencenin izleri görünür durumda.

25 Aralık günü ise 8 Haziran günü yapılmak istenen eylemde işkenceyle gözaltına alınan liselilerin yargılandığı dava Kartal'daki Anadolu Adliyesi'nde görüldü. Duruşma, katılıp ifade veremeyen bir liselinin olması nedeniyle 29 Ocak tarihine ertelendi.

Roboski Katliamı 8. yılında!

28 Aralık 2011... Şırnak ilinin sınır köyü Roboski'de geçimini kaçakçılıkla sağlayan köylüler, Türk ordusunun F-16 savaş uçaklarıyla bombalandı. 17'si çocuk 34 insan katledildi. Yıllardır kaçakçılık yapıldığı, bölgedeki karakol ve korucular tarafından biliniyordu. Köylüler sınırı aşmış mazot ve gıda maddeleri üzerinden ticaret yapıyorlardı. Askerler zaman zaman yollarına çıksa da, köylülerin geçmelerine izin veriliyordu. O gün yine önleri kesilmiş, saatlerce bekletilmiş, sonra geri çevrilmişlerdi. Dönüş yolunda üzerlerine dört kez bomba atılarak katliam gerçekleştirildi. Yakınları parçalanmış bedenleri battaniyelere sararak topladı. Raporlara yansıdığına göre, hiçbir resmi kurum yaralıları ve cenazeleri almak için harekete geçmedi. Ertesi gün Genelkurmay Başkanlığı'nın resmi internet sitesinde yer alana kadar medya haberi yayınlamadı.

Önce "teröristler", sonra da "yanlış istihbarat" denildi. Emri veren komutan bir sonraki yıl terfi ettirildi. Bombardıman "operasyon hatası", "kasıt yok" açıklamaları ile geçiştirildi. TBMM'de oluşturulan komisyon, "Uludere bir operasyon kazasıdır" sonucuna vararak, olayı kapattı. Dava askeri mahkemeye devredildi. Ailelerin buna itirazları kabul edilmedi. Ocak 2014'te, savcı ordunun suçlu olmadığına karar verdi. Bunun üzerine Roboski'li aileler Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvurdu.

Hukuksal sürecin bir parçası olan Tahir Elçi sermaye devletinin tetikçileri tarafından 2015 yılında Diyarbakır'da kat-

Emperyalist-kapitalist düzenin ürünü olan savaşların ve katliamların sona erdirilmesi ancak bu düzeni hedefleyen mücadelelerle, bu mücadeleler içinde halkların kardeşleşmesi ile olacaktır. Katliamların hesabı yığınların yükselteceği devrimci mücadele ile sorulacaktır.

ledildi. Roboski'de 11 yakını kaybeden Ferhat Encü'ye birçok kez dava açıldı. Türlü suçlamalarla halen tutuklu bulunan Encü'nün bu sene başında milletvekiliği de düşürüldü.

AİHM bu yılın başında "belge eksikliği" gerekçesi ile Roboski'li ailelerin başvurusunu reddetti. Katliamın hesabının mevcut düzenin hukuksal yolları ile sorulmasının önü kapanmış olsa da, ezilen

halklar sorumlularını unutmayacak.

Sermaye devleti Kürt halkına yönelik kirli savaşı tırmandırarak iktidarını sağlamlaştırmaya çalışıyor. Şoven milliyetçilik ve savaş kışkırtıcılığı emekçileri bölmek için kullanılıyor. Yalnızca Kürt halkı değil toplumun tüm muhalif kesimleri de katliam ve saldırılardan payını alıyor. Bununla da yetinmeyen sermaye devleti, Ortadoğu'da yürütülen emperyalist-geri-

ci savaşın da bir parçası olarak hareket ediyor. Başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına saldırıyor.

Emperyalist-kapitalist düzenin ürünü olan savaşların ve katliamların sona erdirilmesi ancak bu düzeni hedefleyen mücadelelerle, bu mücadeleler içinde halkların kardeşleşmesi ile olacaktır. Katliamların hesabı yığınların yükselteceği devrimci mücadele ile sorulacaktır.

19-22 Aralık katliam ve direnişi üzerine ilk etkinliğimiz olan belgesel film gösteriminde Gönül Karagöz, kadın tutsaklara yönelik saldırıların ve saldırılara karşı direnişinin anlatımının eksik bıraktığını vurguladı.

Gönül'ün vurgusu doğruydü. Kapitalist toplumda çifte sömürü ve baskıya maruz kalanların, kadınların direnişi işçi-emekçi eylemlerinde görülse bile devrimci tutsak kadınların direnişi, zaten öyle olması gerektiği düşüncesinden olsa gerek gözden kaçırılabilir. Oysa ki tutsak kadınların direnişi daha önemli bir yerde duruyor. Gönül 19 Aralık'ta bulunduğu Gebze Hapishanesi'nde tutsak kadınların direnişini şöyle özetledi:

"19 Aralık saldırısı topyekûn bütün

Kadının adı direniş

devrimci tutsaklara yönelik teslim alma ve boyun eğdirme saldırısıydı. Bunun için en zayıf halka olarak -kendilerince- kadınlara cinsel istismar temelinde saldırıyı da hedeflediler. Bunun için saldırı cinsiyetçi olmalıydı. Gebze Hapishanesi'nde olan buydu. 19 Aralık saldırısından önce, yapılan aramalarda hep kadın cinsini aşağılayan ve yaralayan bir tarz uygulamaya çalıştılar. Devrimci kadın tutsakları cinsel kimliğiyle ezmeye yönelik azami çaba harcadılar.

"İlk saldırı kadın bedenlerimize yö-

nelik oldu. Çünkü elle üst araması hiç olağan bir şey değildi. Bu kabul edilmezince, asker başka bir saldırıda bulundu.

"Gebze'de kadın tutsakların okuma ve yazmak için kapattığı bir tuvalet vardı. Orada tek tek bir devrimci kadın ve bir askerle arama yapılacağı söylendi. Bunu duyan biz kadın tutsaklar bu saldırıya hep birlikte karşı çıktık. Daha sonra bir sürü cinsel saldırı tehdidinde bulundular.

"19 Aralık saldırısında devrimci kadınların barikat kurup saldırılar karşısında durmaları onları çok şaşırttı.

"Sonra biz yatakhaneye çıkıp ikinci bir barikat kurunca iyice sinirlenmeye başladılar. Çünkü böyle bir şey beklemiyorlardı. İkinci barikatın altından gazı hortumla vermeye başladılar. Bu arada iki tutsak kadın cama pankart astı. Bu onlar için çok şaşırtıcıydı. Çünkü o basit gördükleri kadınlar kurşunlara meydan okuyordu. Barikat düştükten sonra bizi havalandırmaya attılar. Sonra bütün iç çamaşırlarımızı makasla kestiler."

Bu saldırılar karşısında Gönül dimdik ayakta. Bu saldırılar karşısında Hatice Yürekli, Fidan Kalşen, Ayçe İdil Erkmen, Fatma Hülya Tümgan, Sibel Sürücüler direniş bayrağında sembol olarak ölümsüzleştiler.

M. KURŞUN

Gustave Courbet: Bir komünar, bir ressam!

“İlkelerimden kıl payı olsun sapmadan, vicdanıma bir an olsun yalan söylemeden, birisinin hoşuna gitmek veya kolay satabilmek için bir karış tuval olsun boyamadan, hep yalnızca kendi sanatımla yaşamımı kazanacağımı umut ediyorum.” Gustave Courbet

Gustave Courbet, sanat tarihinde yerini almış bir ressam ve bir komünar... Tarihin en önemli olaylarından biri olan Paris Komünü'nde yöneticilik yapmış, Komün'ün kültür-sanat işlerinin sorumluluğunu üstlenmiştir.

1819 yılında Fransa'nın Ornans kentinde dünyaya gelen Courbet, yirmili yaşlara gelmeden sanatla ilgilenmeye, sanat üzerine dersler almaya başlamıştır. Hayatı boyunca birçok eser üreterek sanat tarihine geçmiştir.

28 yaşındayken gezdiği ülkelerde tanıştığı kimi yazar ve düşünürler, onun sanata bakışını daha da olgunlaştırmıştır. 1849 yılında geniş çevrelerce bilinen bir ressam haline gelmiş, önemli eserlerin altına imzasını atmıştır.

SANATTA “GERÇEKÇİLİK”İN ÖNCÜSÜ

1700'lü yılların sonlarına doğru burjuvazi feodal ilişkileri yıkıp kendi iktidarını kurmaya yönelmiştir. Amerika'da, Fransa'da burjuva devrimlerin önünü açtığı toplumsal gelişmeleri bilimin, sanayinin ve teknolojinin gelişimi izlemiştir. Bu gelişmeler sanatta da yeni ufuklar açmıştır. Bu dönemde Courbet'nin sanat anlayışı “gerçekçilik” olarak kendisini göstermiştir. Gerçekleri olduğu gibi resmetmeye önem veren sanatçı, kimi eserlerinin sergilere kabul edilmemesi üzerine, kendi imkanları ile resim sergisi açarak bütün resimlerini sergilemiştir. Bu tavrı, öncüsü olduğu “gerçekçilik” akımını daha da öne çıkarmıştır.

Coşkun bir kişilik yapısına sahip olan Courbet, aykırı bir sanat atölyesi kurmuştur. Bu atölyede kendi fikirlerini rahat bir şekilde çevresindekilere aktarır. “Bu atölyede sadece sıradan insanların model olması değil, at, inek, köpek gibi canlıların da çizilmesi gerekir” der. Bu atölye sadece birkaç hafta açık kalabilmiştir.

Bu süreçte iktidar Courbet'ye bir “şeref nişanı” hediye etmek istemiş, fakat sanatçı bunu kabul etmemiş, dönemin Güzel Sanatlar Bakanı Maurice Richard'a yazdığı mektupta şunları dile getirmiştir:

Sanat ile yaşamın değiştirilebileceği, insanlığın kurtulabileceği yönündeki düşüncelerini sonuna kadar koruyan, sanatsal alan da dahil olmak üzere cesaretin simgesi olan bu “gerçekçi” sanatçı, 31 Aralık 1877'de yaşama gözlerini kapar.

“Benim sanatçı görüşüm de bana devlet eliyle verilmiş bir ödülün tarafından kabul edilmesine karşıdır. Devlet sanat konularında yetersizdir. Kendisi ile ilgili ödülleri dağıtmaya başladığında, halkın beğenisini gasp ediyor. Yaptığı müdahale, değeri konusunda göz boyadığı, sanatçı için kesinlikle moral bozucu ve öldürücüdür. Kendi resmi teamülleri içerisinde hapsedtiği ve en faydasız sıradanlık olarak hüküm verdiği sanat için öldürücüdür.”

KOMÜN'E DOĞRU VE SONRASI

İşçi kökenli olmamasına rağmen toplumsal gelişmeler onu emekçi sınıfların safına itmiştir. Komün öncesinde sınıf mücadelelerinin gelişimi değişik örgütlenmelere yol açmıştır. Komüne giden süreçte sanatçılarda örgütlenmeye yönelmiştir. İçerisinde Eugene Pottier'in de

yer aldığı 400 kişilik bir sanatçı buluşması gerçekleştirilmiştir. Bir bildirinin de kaleme alındığı bu toplantıda kurulan Sanatçılar Federasyonu Komitesi'ne Courbet başkan seçilmiştir.

Komün kurulmadan önce ve Komün mücadelesi boyunca çok hareketli süreçler yaşandığı için, Sanatçılar Federasyonu Komitesi'nin en önemli sorumluluklarından biri de sanat eserlerinin korunmasıdır. Komite Courbet'yi müzeleri korumakla görevlendirmiştir. Komite bünyesinde kurulan komisyonları bilinçlendirmek için bir çağrı yayınlayan Courbet, kitlelere şöyle seslenir:

“Paris! Paris bu büyük şehir, sırtında ki feodal kalıntıların tozunu silkelemekte. En kıyıcı Prusyalılar, yoksulların sömürücüleri, Versailles'dalar şimdi. Devrimde halkın payı ne kadar büyük olursa, devrim de o kadar haklı olur. Yürekli kişiler 1800 yıldan beri iç çekerek ölüyorlardı.

Ama Paris halkı, din bezirganlarını sınıf kışkırtıcılarını yenecektir. Kişi kendi kendini yönetecek, Federasyon kurulacak ve Paris, tarihin kaydettiği en büyük zaferden payını alacaktır.”

28 Mayıs 1871'de Komün yenilgiye uğrar. Komün sürecinde gericiliği temsil eden kimi simgeler tahrip edilmiştir. I. Napolyon'un anıtı da bunlar içindedir. Courbet 7 Haziran'da tutuklanır ve anıtın yıkılmasından sorumlu tutulur. Hapis cezasının yanı sıra yüklü bir para cezasına çarptırılan Courbet'nin tüm eşyalarına el konulur. Courbet İsviçre'ye sığınmak zorunda kalır.

Sanat ile yaşamın değiştirilebileceği, insanlığın kurtulabileceği yönündeki düşüncelerini sonuna kadar koruyan, sanatsal alan da dahil olmak üzere cesaretin simgesi olan bu “gerçekçi” sanatçı, 31 Aralık 1877'de yaşama gözlerini kapar.

**Emperyalist savaş ve saldırganlığa,
kapitalist sömürüye,
faşist baskı ve zorbalığa karşı**

**2019 kavgı yılı
olacak!**